XXI. évfolyam 37. szám

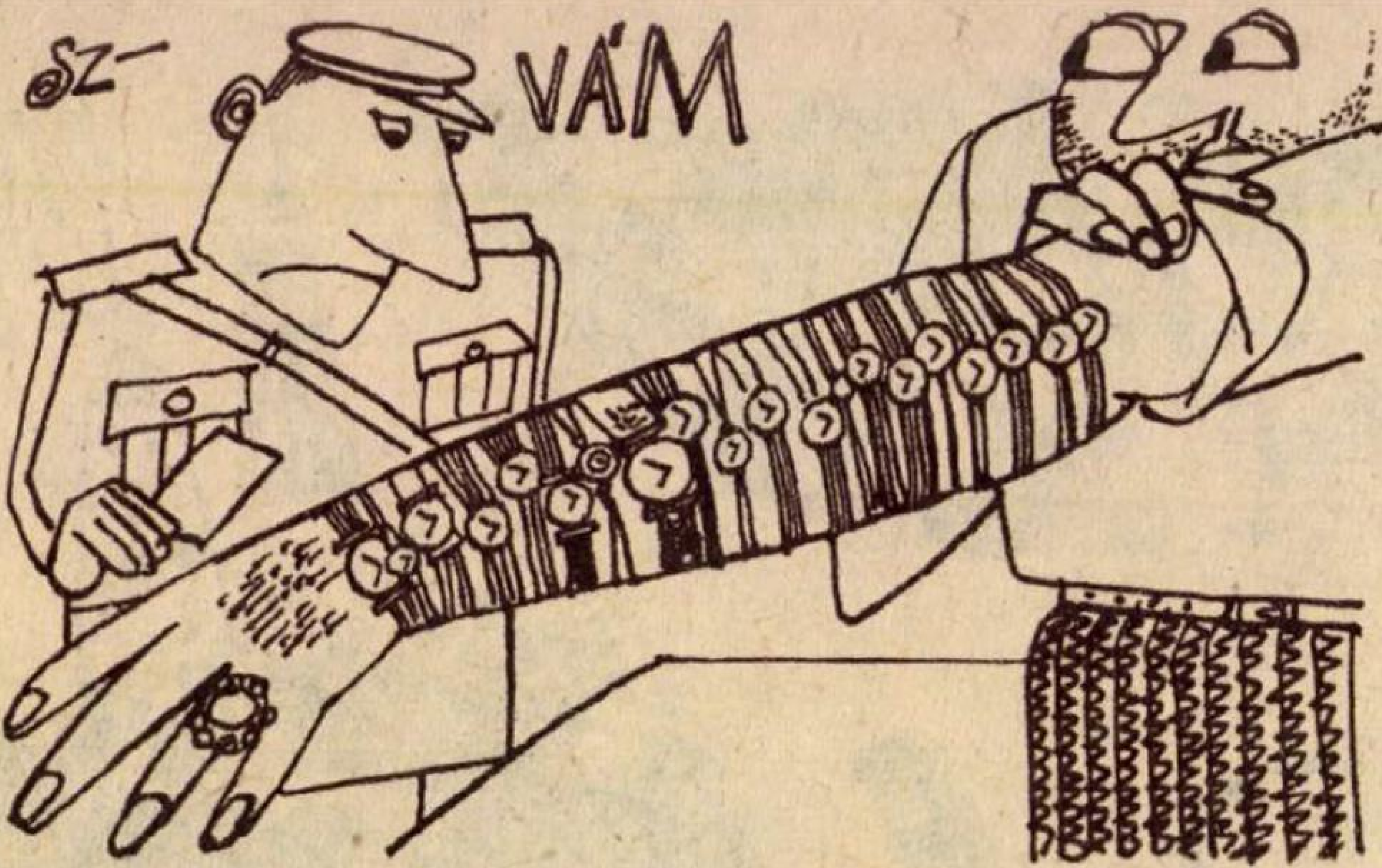
Ára: 1 forint

1965. szeptember 16.

— Fésűt, kefét, pengét, szappant tessék!

Húsz óra

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ZÖLDSÉG

Néhány héttel ezelőtt „Kinek jó" címen szóvátettük a Mártírok útja 56. szám alatt működő zöldség-gyümölcsbolt önkiszolgálóvá történt költséges és célszerűtlen átalakítását. Személyes tapasztalataink, a vevők nyilatkozatai és panaszkönyvi bejegyzései alapján felhívtuk az illetékesek figyelmét, hogy a gyümölcs és a zöldség árusításánál az önkiszolgálásnak itt bevezetett formája nem javítja, csak körülményesebbé teszi a vásárlást, elsősorban azért, mert az áruk többségénél nem valósítható meg az előremérés, az előrecsomagolás, és az áruk minőségének tartós biztosítása.

Észrevételeinkkel kapcsolatban az 1. számú Zöldség-Gyümölcs Kiskereskedelmi Szövetkezeti Vállalattól hosszú levelet kaptunk. Ebben hangsúlyozzák, hogy a teljes önkiszolgáló rendszer szerintük sem valósítható meg a kereskedelemnek ebben a speciális ágában. A továbbiakban azonban – hivatkozva a Bartók Béla úton hasonló jelleggel régebben működő üzletük tapasztalataira –, lándzsát törnek a jelenlegi gyakorlat mellett, és leszögezik, hogy a jövőben a többi boltjukat is fokozatosan átalakítják majd önkiszolgálóvá.

A levél kézhezvétele után két ízben is felkerestük a Bartók Béla úti üzletet, ismét ellátogattunk a Mártírok úti üzletbe is.

Ugyanolyan tapasztalatokat szereztünk, mint első ízben. Végső soron az áruk többségénél hagyományos módon jut a vevő a portékához, azzal a különbséggel, hogy többet cipekedik, az eladók, pénztárosok munkája nehezebb és idegesítőbb.

Változatlanul áll tehát a kérdés: „Kinek jó?"

K. A.

Gondolattársítás A MOZIBAN

A moziban, ahol az Arsène Lupin filmet játszották, alacsony termetű házaspár ült mellettem. Az asszony kérlelni kezdte férjét:

– Lajos, cseréljünk helyet! Az előttem ülő magas férfitól alig látok.

– Szívem, előttem is egy magas nő ül...

A nő kérlelve felém fordult:

– Nem cserélne helyet velem?

Cseréltem, és így kerültem a házaspár közé. Amikor Lupin, a film hőse, frakkban beszökött egy estélyre, a nő rajtam keresztül átszólt a férjének:

– Lajos, nem úgy néz ki ez a Lupin, mint a boldogult Artúr bácsi?

A hasonlatosságot Lajos is megállapította. Megtudtam azonban, hogy Artúr bácsi kövérebb volt.

A filmbeli estélyen hirtelen kialudtak a gázlámpák, a vásznon sötét lett. A nő megjegyezte:

– Lajos, ne felejtsd el, hogy holnap egy hatvanas villanykörtét kell vennünk!

Amikor a képen a II. Vilmos császárt alakító színész jellegzetes „Es ist erreicht" bajuszát simogatta, az asszony megint odaszólt férjének:

– Ha kimegyünk a moziból, vágasd már le végre a hajadat!

Lajos megígérte, hogy elmegy a borbélyhoz.

A császári állatkertben papagáj rikácsolt. „Vajon erről is eszébe jut valami

az asszonynak?" – tűnődtem egy pillanatig. Eszébe jutott:

– Holnap ismét jön a Hermin néni. Csak uzsonnát adok neki! Azt hiszi persze, hogy megint vacsorát kap!

Arsène Lupin kirabolt egy páncélszekrényt. Az asszony máris átsuttogott a férjének:

– Be kell már fizetnünk a fát meg a szenet. Holnap muszáj pénzt kivennünk a takarékból.

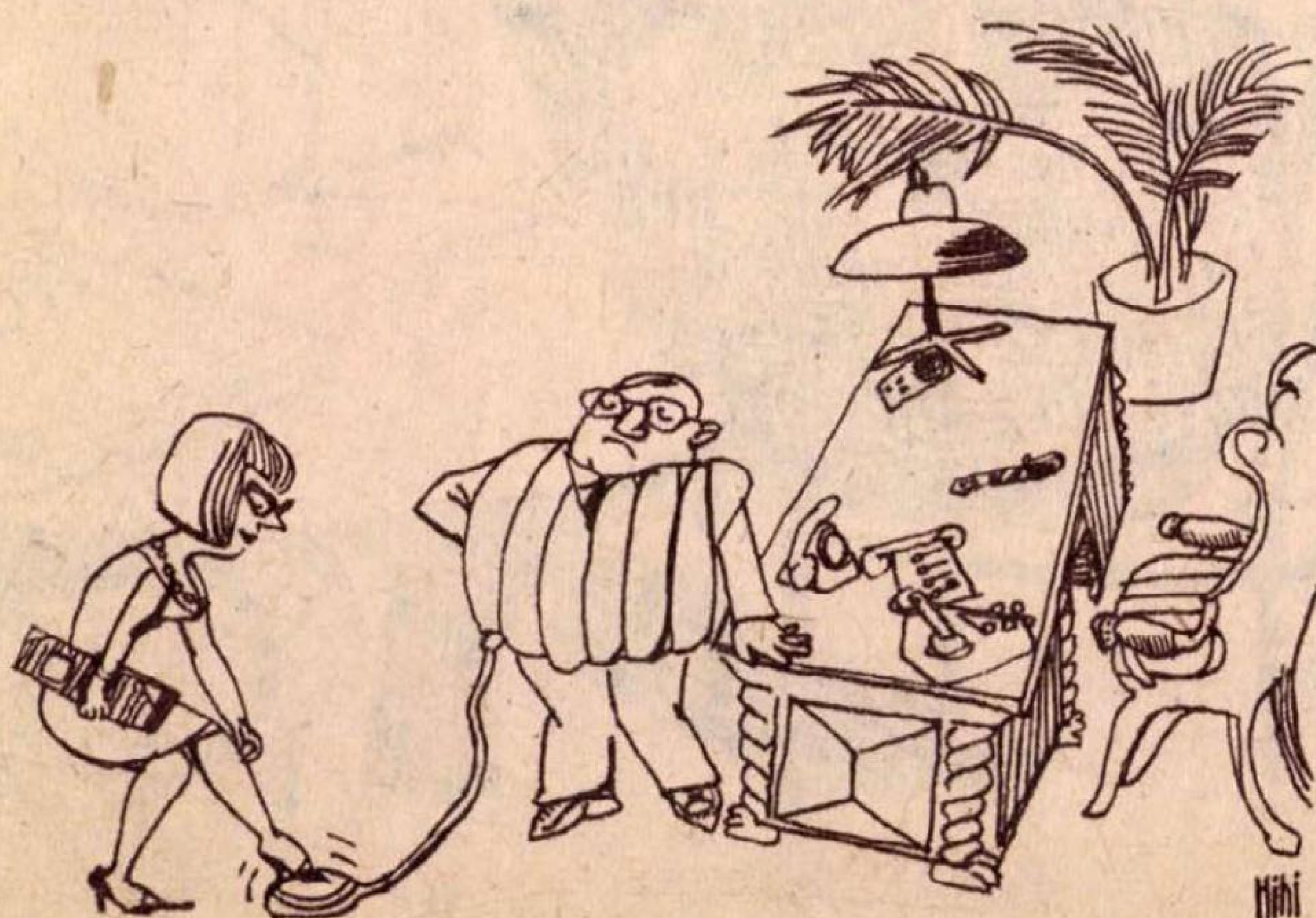
Ha nincs Arsène Lupin, talán megfeledkeztek volna a bankról...

Pergett a film. Egy jelenet a párizsi Maxim mulatóban játszódott. Habzó pezsgő ömlött a karcsú poharakba. Vártam, hogy most mi lesz. De a házaspár néma maradt. Már szinte idegesített a hallgatásuk. Midőn újabb pezsgődugó pukkant, az asszony megkérdezte:

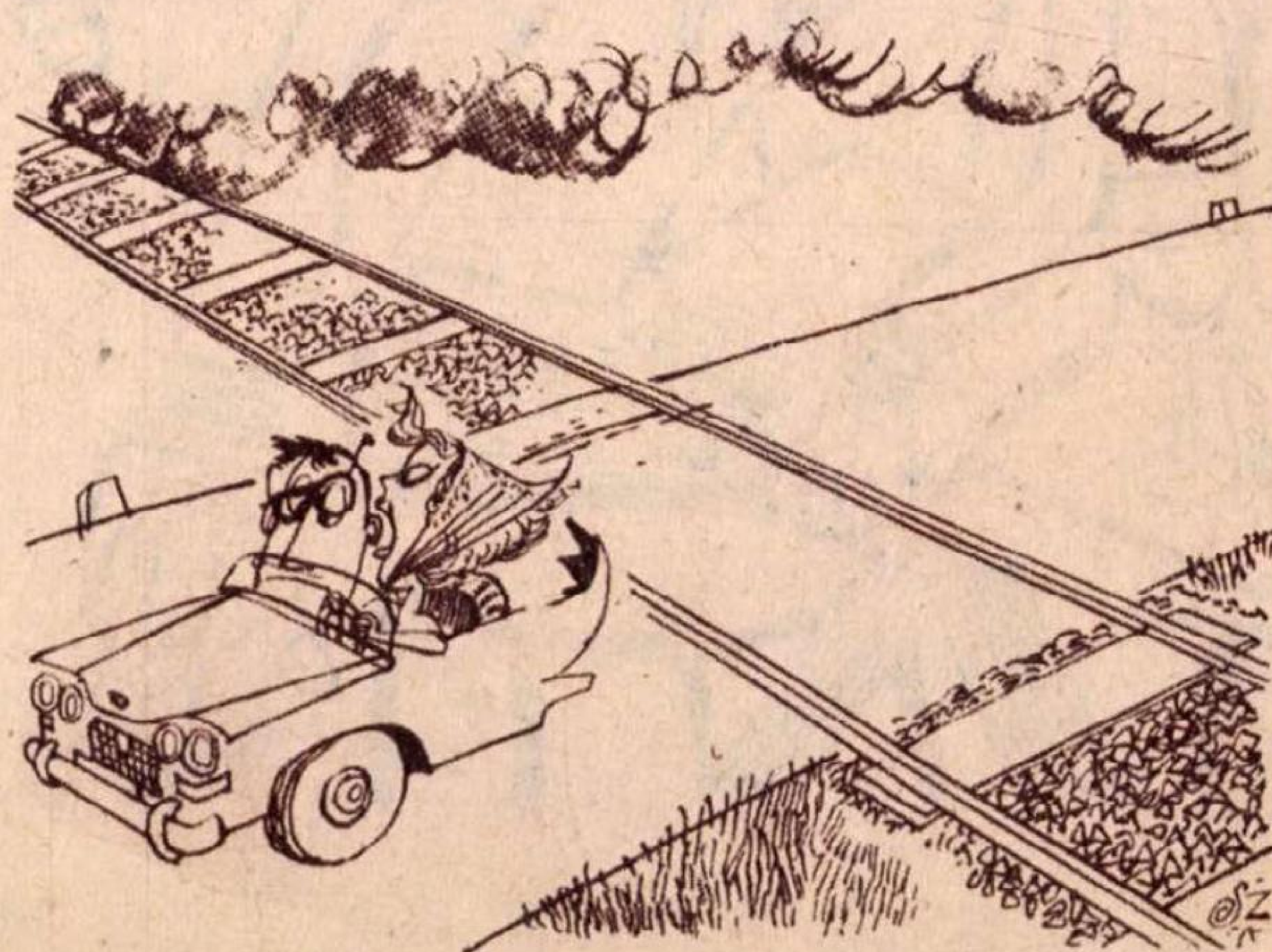
– Lajos, van elég szódavizünk otthon?

Palásti László

Hogy még nagyobb legyen a mellénye...

Gyanútlan asszonyka

– Te, ezek miért integettek úgy a vonaton?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SIRÁM A FŐTT KUKORICÁRÓL

Szeptember! Az őszi elégia hava, a hulló falevelek hava, az édes must és a főtt kukorica hónapja. A szeptember menetrendszerűen megérkezett, de hol a kukorica? Betiltották utcai árusítását. Indokolás: nem szabad szemetelni. A pesti fogyasztó eldobálja a csutkát.

Villamosjegyet szabad eldobálni?
Cigarettacsutkát szabad eldobálni?
Dinnyehéjat szabad eldobálni?
Szilvamagot szabad kiköpni?

Csak a szegény kukoricát száműzték vidékre. Ha valaki megkívánja a gyöngyszemű csövet, mehet országjárásra 31 forintos napidíjjal főtt tengerit majszolni.

Rétesboltból mézesboltig annyiféle különlegességi üzlet van – annyi mindent árulnak utcán át fagylalttól kezdve kürtőskalácsig. Miért nem kap kegyelmet pont a kukorica, a pesti ember annyira kedvelt csemegéje? Miért nem nyit a vendéglátó egy főtt kukorica idényboltot vagy utcai elárusítóhálózatot a csutka kötelező beszolgáltatásával?

Ha az idén nem is, de legalább jövőre!

(-a.)

Sokoldalúság

Johnson: Ez semmi! Tudok én ám mást is!

(A „Nürnberger Nachrichten"-ből)

Címváltozás

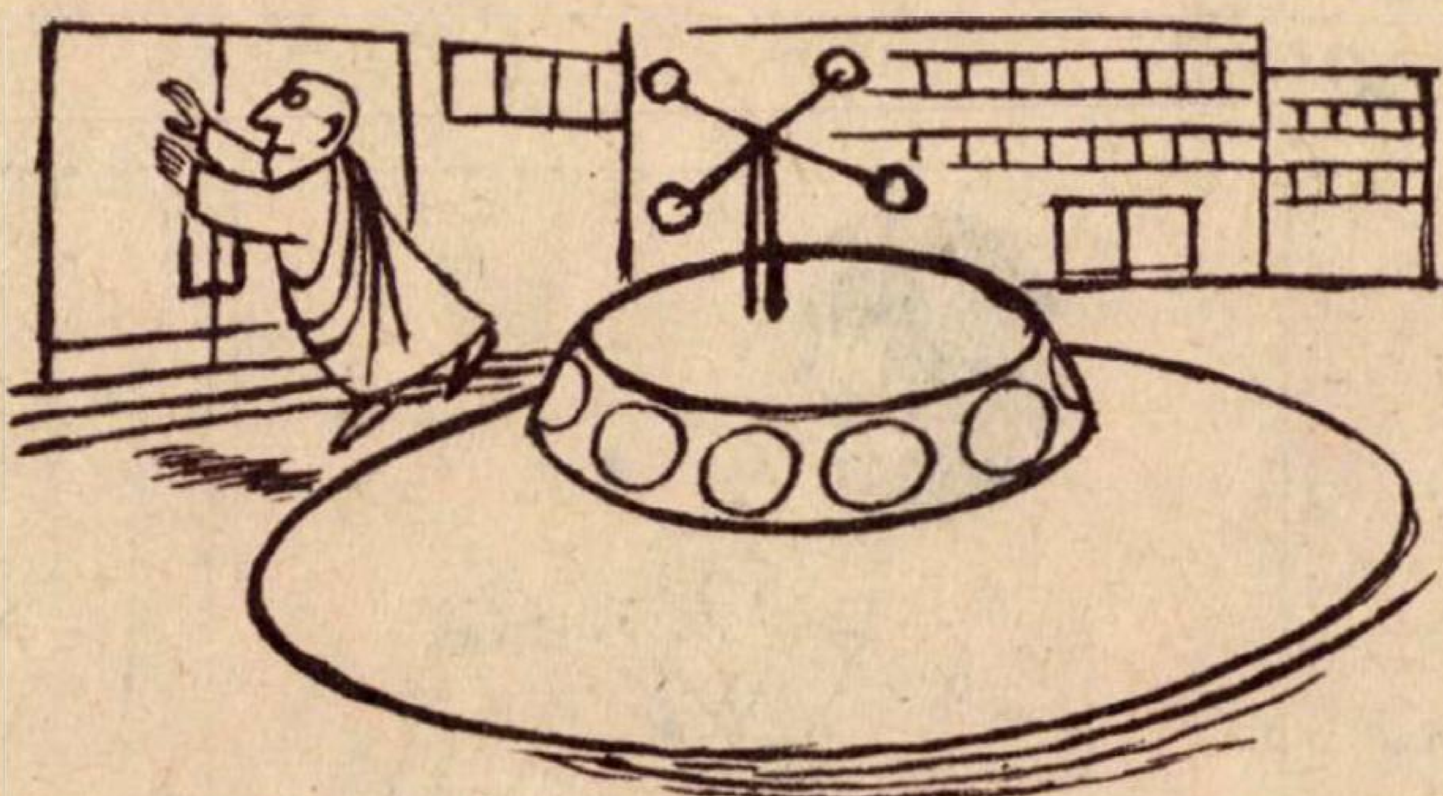
A Közlekedésfejlesztési Központ hatalmas irodaházának udvarán vakító fénnyel, hangtalanul, egy különös formájú légi jármű szállt le. Olyan volt, mint egy körülbelül harminc méter átmérőjű, lefelé fordított mélytányér, kerek ablakokkal s rejtélyes, antennaszerű nyúlványokkal. Aztán ajtó nyílt a jármű tetején, s egy fehérleples férfi szállt ki belőle, ezúttal a szó szoros értelmében szállt, s a Központ bejáratához lebegett. A kapuőr nem vette észre, mert éppen lottószelvényt töltött ki, a férfi tehát baj nélkül bejutott az épületbe, s a harmadik emeleten a 42-es számú irodahelyiséget kereste fel. Belépett a szobába, udvariasan köszönt, s noha senki sem fogadta a köszönését, egy cseppet sem elbátortalanodva lépett oda az egyik asztalhoz:

— Jó napot kívánok!

— Tessék! — mondta a középkorú, gyanakvó arckifejezésű tisztviselő.

A fehérleples férfi udvariasan mosolyogva kezdett el beszélni:

— Kérem szépen, nem tudom, tetszik-e rám emlékezni. Körülbelül hat esztendővel ezelőtt voltam itt, s egy közlekedési újítás tervrajzát hoztam. Néhány szóban azt is elmondtam, hogy miről van szó, s bátorkodtam kifejezést adni igénytelen nézetemnek, hogy újításom nagy lépéssel viszi előre a közlekedés ügyét. Ha még tetszik emlékezni szavaimra, kifejtettem, hogy új rendszerű járművem gondolatenergiával halad, vagyis sem benzin, sem olaj, sem szén nem kell hozzá, tehát nagy megtakarítást lehet segítségével elérni. Költségvetést is mellékeltem hozzá, s ebben kiszámítottam, hogy egy négyszemélyes családi jármű mindössze 120 forintba kerül. A jármű gyorsasága néhány mikronnal ugyan elmarad a fény sebességétől, de ez sem az én hibám, hanem a kissé merev fizikai törvényeké. Akkor át tetszett venni a dokumentációt és azt tetszett mondani, hogy mindenesetre felírja a címemet.

— Na és? — kérdezte a tisztviselő.

— Ezért jöttem — mondta szerény meghajlással a férfi. — Közben ugyanis megváltozott a címem. Úgy történt, hogy odahaza elkészítettem a járművet, s néhány kísérleti űrutazás után átrepültem a Benedictus-köd Haruspex nevű bolygójára, mivel annak a légköre jót tesz az asztmámnak. Sajnos, csak most jutott eszembe, hogy nem értesítettem a központot a címváltozásról. Ezt jöttem most bejelenteni.

A tisztviselő bólintott:

— Kérem. Tessék diktálni.

Hatalmas könyvet vett elő, föllapozta a megfelelő oldalt, megnyálazta a tintaceruzáját, áthúzta a régi címet, és szép gyöngybetűkkel föléje írta az újat.

— Rendben van! — mondta — majd értesítjük.

Feleki László

Édes élet

– Istenkém, már megint vétkeztem!...

A kis hamis

– Valami malac könyvet szeretnék...

A rugalmas lelkiismeretről

A Népszavában olvasom, hogy az egyik vidéki gazdaság dolgozója négy kiló friss májat kísérelt meg kilopni a sertésvágóhíd telepéről. Teherautón, bőrtáskában, salakba ágyazva.

Gondolta, így nem veszik észre.

Terve nem sikerült: leleplezték.

Kis ügy: a vágóhíd nem kívánta rendőri útra terelni, viszont a tettenérés jegyzőkönyvét azzal a kéréssel küldte meg a gazdaság igazgatójának, hogy megtévedt dolgozója ellen indítson fegyelmi vizsgálatot.

Nem indított, hanem nyilatkozott.

— Itt más mértékkel kell mérni — mondotta az igazgató. — Ha minden apróságból nagy ügyet csinálunk, egyszerűen nem tudunk dolgozni.

Valóban: négy kiló máj, nem sok máj.

Az a kérdés, mennyit bír el belőle az ember lelkiismerete?

Van, akinek a lelkiismerete csak egy kiló májat bír el, de azt is megfizeti.

Van, akinek persze négy kiló máját is elbír a lelkiismerete, és azt is megfizeti. A húsboltban, ha kap. Ha nem kap, akkor vesz marhafelsált, esetleg oldalast. Pénzért. De nem lop.

Van, aki nem fizeti meg sem a máját, sem a felsált, sem az oldalast. Egyszerűen eltulajdonítja az egy kilót is meg a négy kilót is. S nem mindig teherautón, bőrtáskában, salakba ágyazva. Hanem egyéb más módon...

És elbírja a lelkiismerete.

Mert a lelkiismeret rugalmas portéka.

Egy ember lelkiismerete elvisel például, négy kiló lopott májat. De a kollégájának is van lelkiismerete: az is elvisel ugyanannyit.

Nem vagyok szőrszálhasogató: még nyolc kiló máj sem sok máj.

De tegyük fel, hogy egy üzemben ezren dolgoznak, s közülük ötszáznak rugalmas a lelkiismerete, akkor már kétezer kiló májról van szó. Sok kicsi sokra megy!

Kétezer kiló máj pedig sok máj.

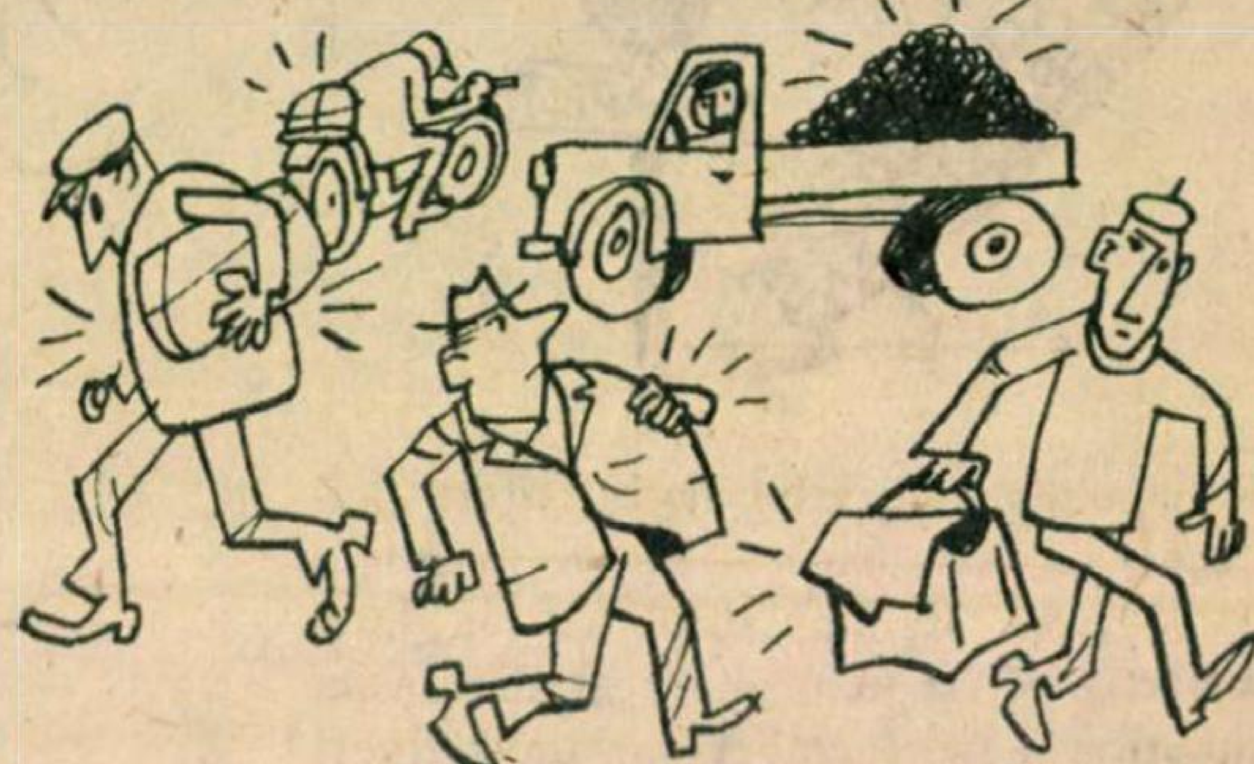
Ha nincs fegyelmi a négy kilóért, akkor nem lesz felelősségre vonás a kétezer kilóért sem. Elvégre az is csak négy-négy kiló — fejenként. Ötszázszor négy kiló...

Ha nincs felelősségre vonás, akkor még rugalmasabbá válik a lelkiismeret.

Ma négy kiló máj. Holnap kétezer kiló sertés...

Ma négy méter karton. Holnap kétezer méter szövet...

Ma négy szálfa. Holnap egy egész erdő...

Ma négy kapcsoló. Holnap negyven villanymotor...

Ma négy tucat sasszeg. Holnap egy gőzmozdony...

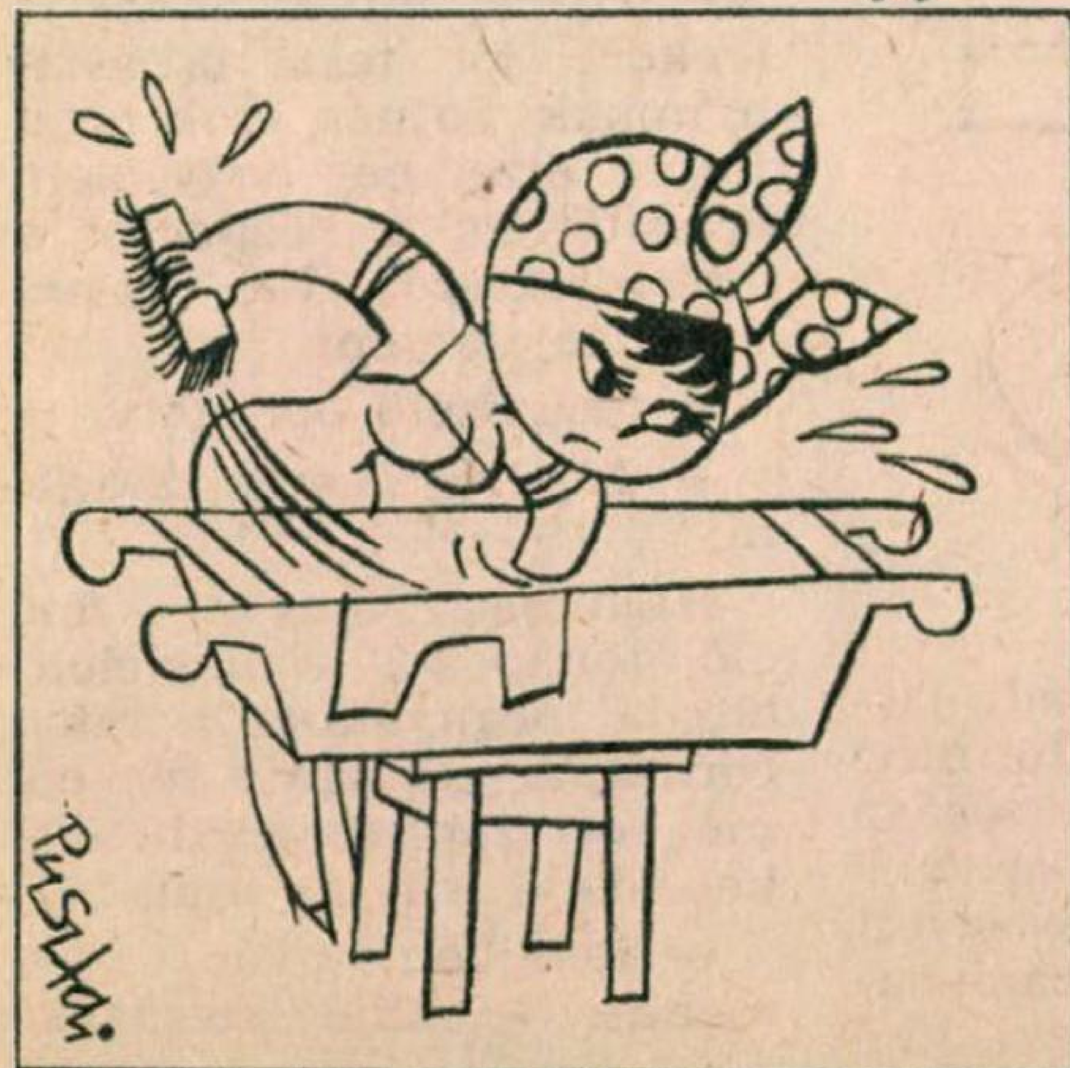
És így tovább, attól függően, milyen rugalmas a lelkiismeret és milyen rugalmas a vezető?

Nem vagyok a megtorlások híve, de legalább a gőzmozdonynál fegyelmit kell indítani!

Földes György

Jucika és a nagymosás

Pusztai Pál rajza

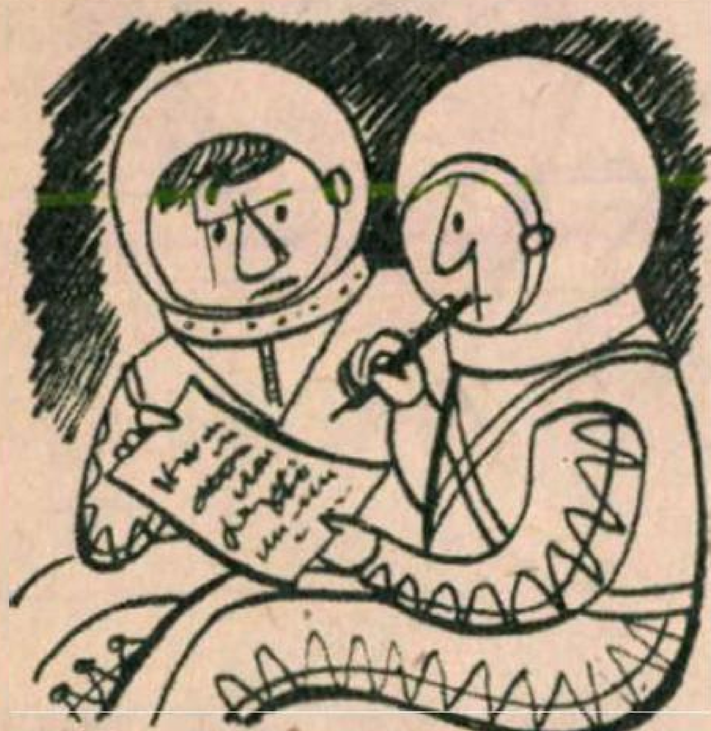

KOZMIKUS *művészet*

Az egész világot élénken foglalkoztató nyolcnapos amerikai űrutazás egyik, sokaknak talán szimpla epizódjára megkülönböztetett érdeklődéssel figyeltem fel. Mégpedig arra, hogy a számos bonyolult feladattal megbízott űrhajósok, nyilván a Gemini-program keretében, egy négysoros verset írtak. Habár a hazai sajtó a költeményt, sajnos, sem eredetiben, sem műfordításban nem közölte, a dolognak mégis nagy jelentőséget tulajdonítok.

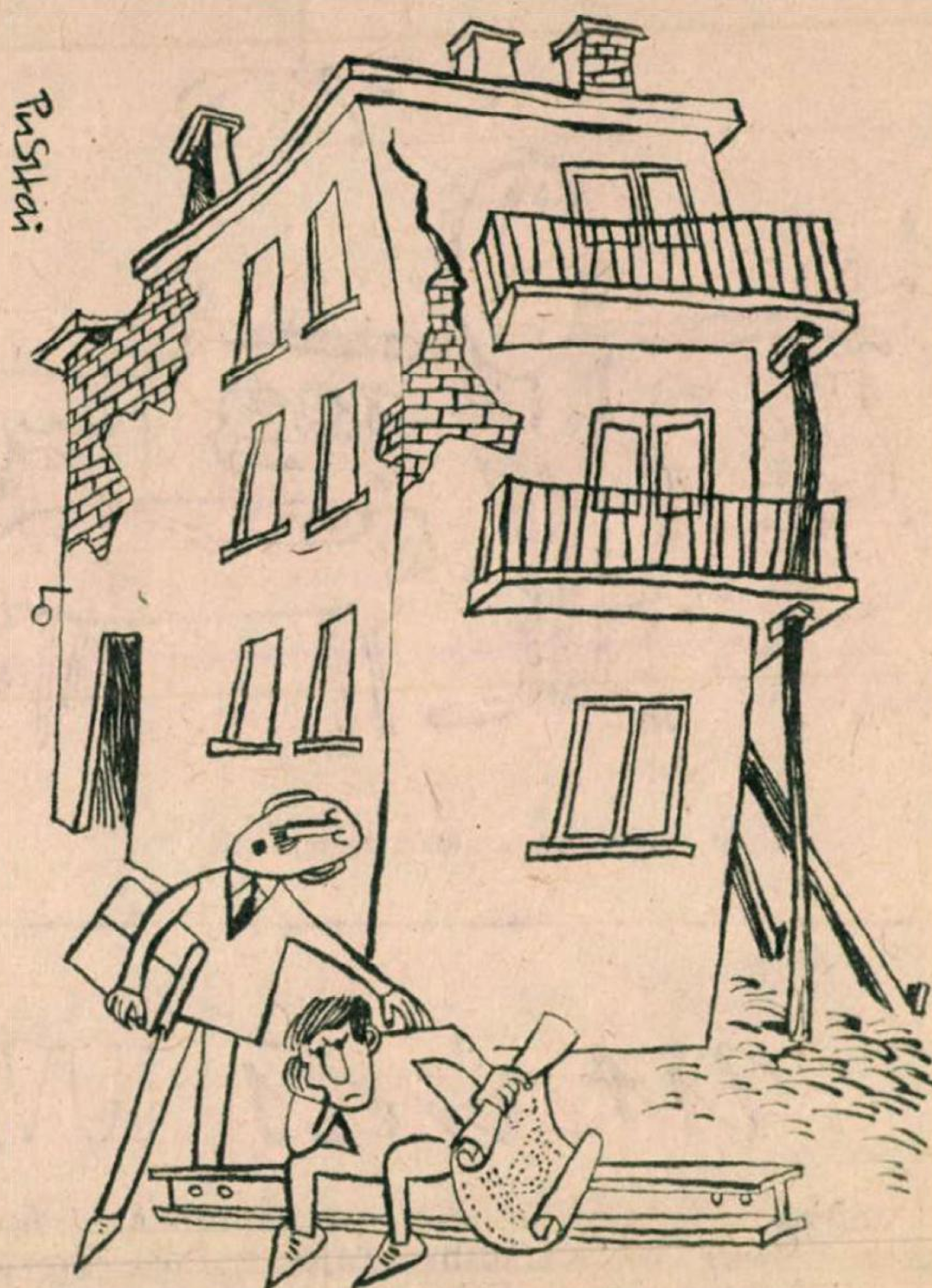
Ez a négy sor, szerény megítélésem szerint, új fejezetet nyitott a művészi alkotómunka történetében. Mert a Föld vonzerejének csökkenésével feltehetőleg egyenesen arányos az ihlet növekedése, hisz' a gravitáció minden szempontból akadályozza a szárnyalást.

A hírügynökségek hézagos tudósításaiból, fájdalom, nem derül ki, hogy Conrad és Cooper műve időmértékes, hangsúlyos, rímes, netalántán szabadvers. Mindenesetre nem ártana már most kutatásokat folytatni abban az irányban, hogy a kozmikus körülmények, a jambusnak, a trocheusnak vagy az anapesztusnak kedvezőbbek.

A fejlődés perspektívái beláthatatlanok. Az űrhajózás elterjedésével valószínűleg előbb-utóbb humoristák fellövésére is sor kerül. Azonban számunkra ez aligha jelent majd változást, mivel a könnyű műfajt a kritika földi viszonyok között is abszolút súlytalannak tartja.

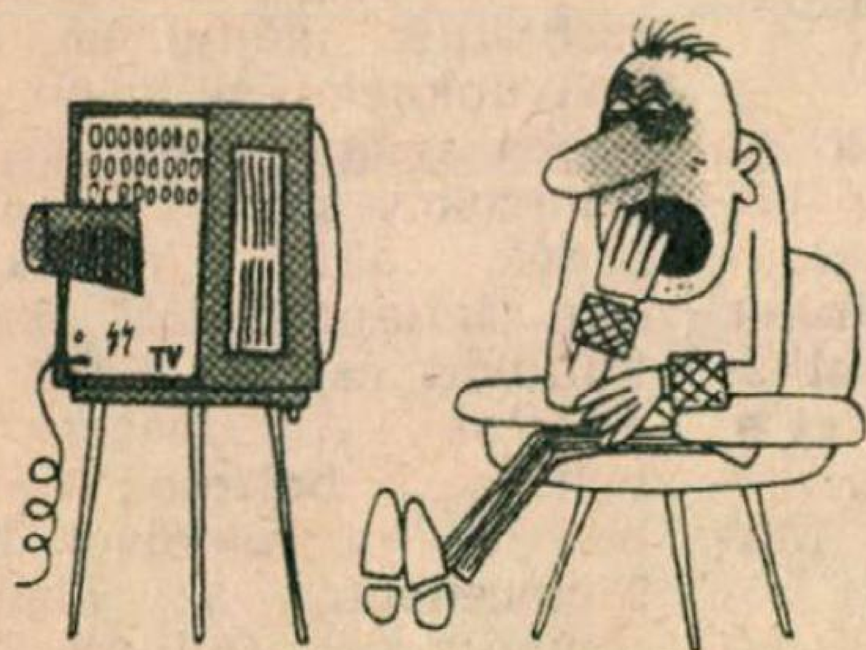
(d—th)

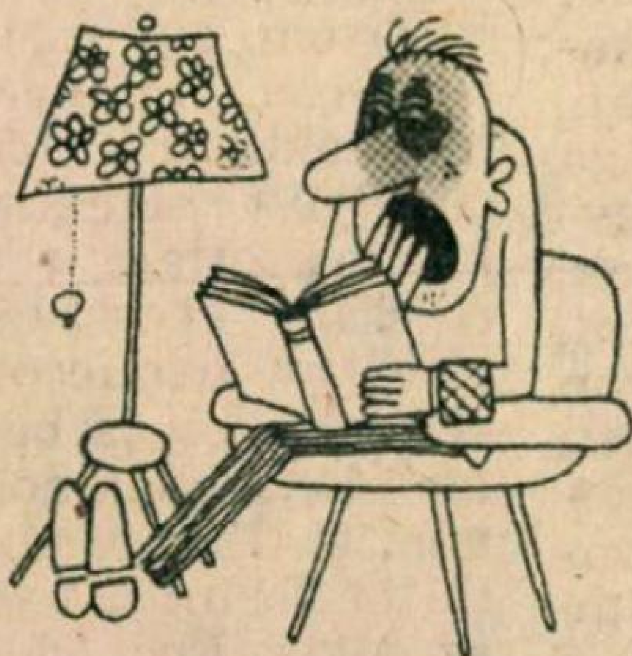
Építkezésen

– Jól elfuserálta ezt a házat, de azért ne búsuljon!
– Nem is azért búsulok. Elhagyott a menyasszonyom . . .

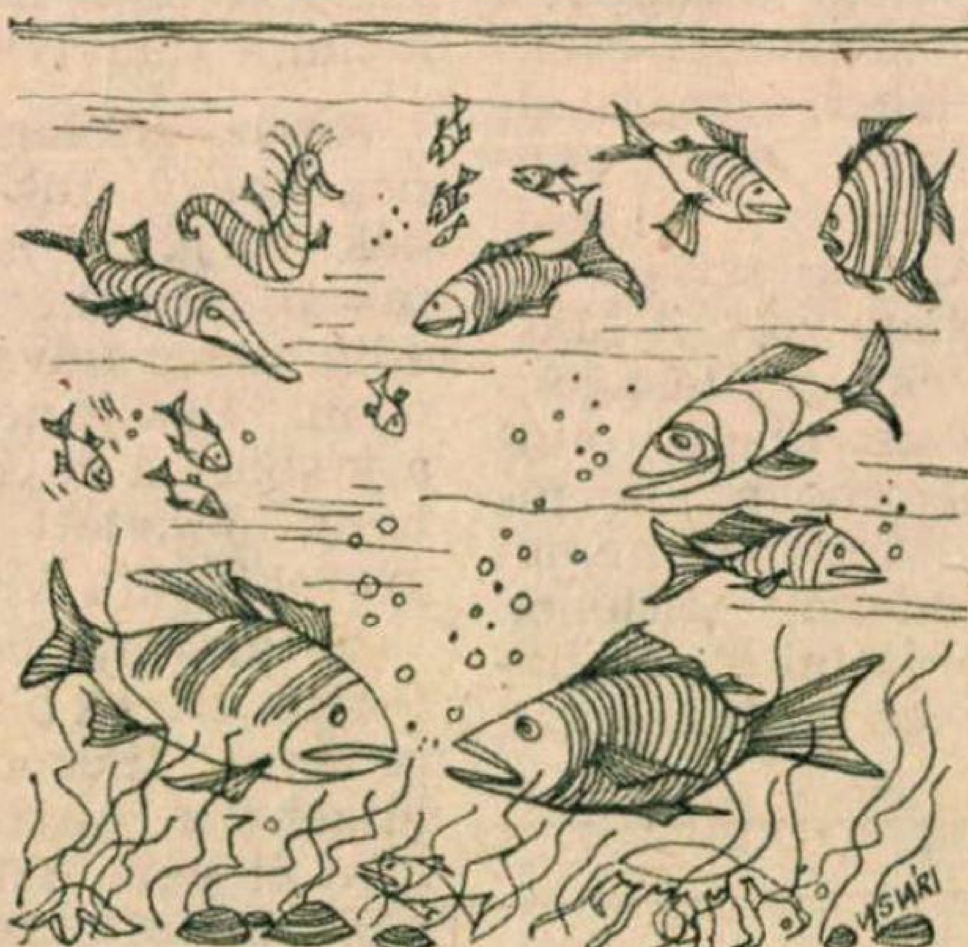
Unalmas este

Ideges a világ

– Mit szólsz ehhez az időjáráshoz? . . .

Pedagógus-sors

– Nem volt elég nekem az apáddal kínlódni?!

MINDENFÉLE

A fiatalság, különösen visszasírva, nagy érték.

*

Az örök tavasznak az a hátránya, hogy sohasem köszönt be.

*

A gyengeség csak akkor szégyen, ha az ember súlyemelő.

*

Az élet nem mindig kellemes, de lidércnyomásnak megjárja.

*

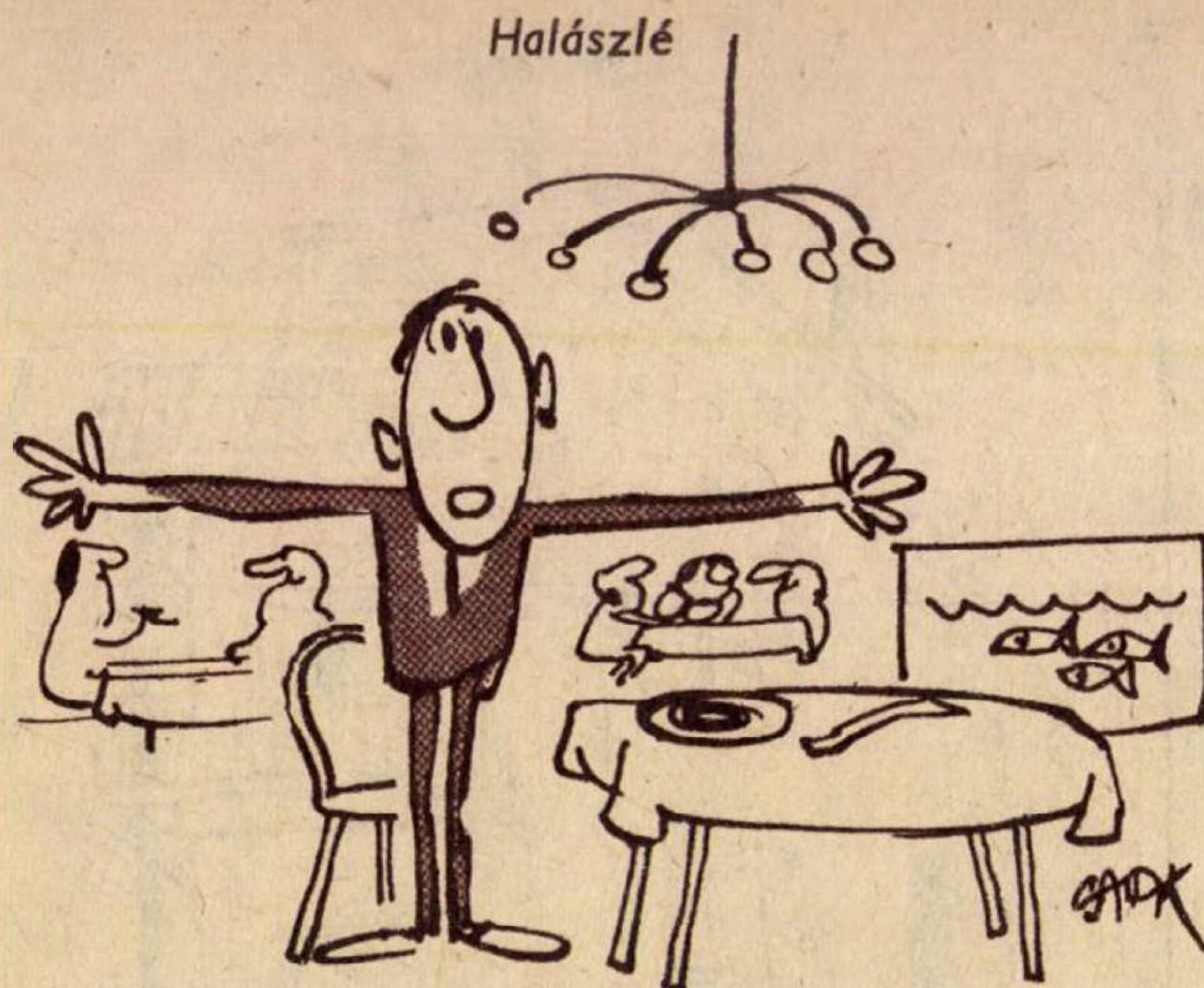
Vannak ravasz betegek, akiknek a tünetek nem a szerveikben vannak, hanem a kisujjukban.

*

Minden ember bőre színes.

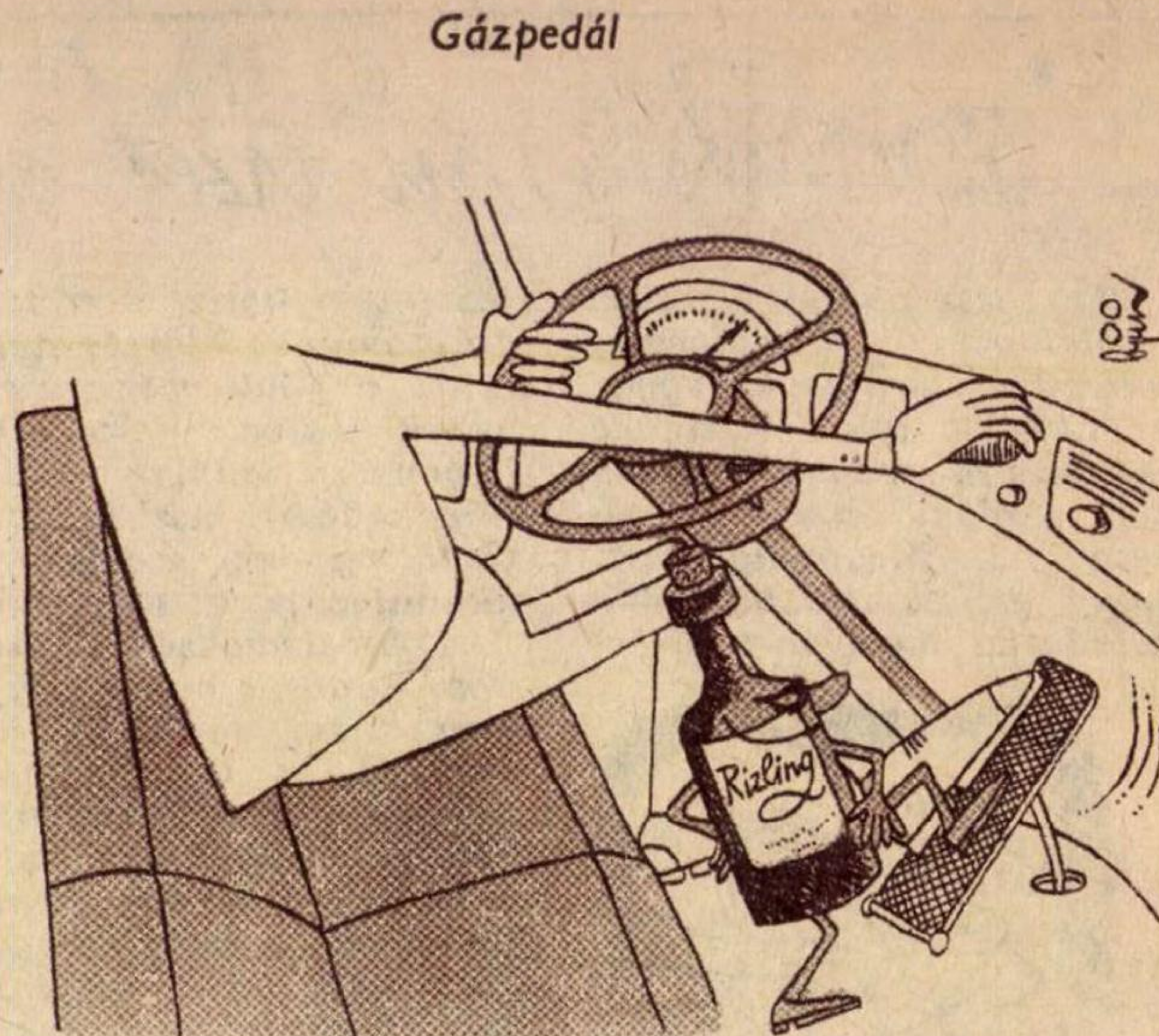
F. L.

Halászlé

– Ekkora számlát fogtam ki!...

Gázpedál

Utazás IUVENILIÁBA...

Vagyis a fiatalok országába. Swift és Karinthy nyomán ezt a címet adnám útijegyzeteimnek, amelyben háromtagú újságíródelegációnk algériai útjáról számolnék be. Ugyanis az átlagos életkor nem sokkal haladja meg a húszat ebben az országban. (Pontosan nem lehet tudni, mert csak most lesz népszámlálás.) Jogos volt tehát, hogy itthon ifjúnak tartott, ám mégis csak ötven felé közelgő éveinkkel Pethő Tibort a „papa", Urbán Ernőt a „tonton" (nagybácsi), e sorok íróját pedig a „grandpapa" megtisztelő címmel illették.

Hogy kik? Természetesen Amar és Asszen. Akik nem kisebb terhet viseltek algériai tartózkodásunk alatt, mint — sorsunkat és életünket. Sorsunkért, azaz programunkért Amar, a Tájékoztatási Főigazgatóság munkatársa volt felelős, életünkért pedig Asszen, a gépkocsivezető. S kettőjük közül kétségkívül utóbbinak volt nehezebb dolga. De meg kell adni, nagyszerűen helyt állt a Tel-Atlasz, a kabiliai hegyek, a Biban, a Babor szédítő kacskaringóiban. Pedig jóformán sohasem adta száz kilométeren alul. Hogy a gépkocsi sebességét időnként csökkenteni is lehet, erre az algériai sofőrök nem gondolnak...

Vendéglátóink szívessége szinte megható volt. A Mascara környéki gazdaságokban, pincészetekben, olajbogyófeldolgozóban, borjúnevelőben, vetőmag-nemesítőben mindenütt „Éljenek magyar barátaink!" és hasonló szövegű feliratokkal, zászlókkal és — bőkezű ajándékokkal fogadtak. Négy láda borunk gyűlt össze... Bizony saját bőrünkön kellett tapasztalnunk, hogy Algéria gazdaságának egyik nagy problémája, hogyan juttassa Európába gazdag bortermését. A mi borunk sem juthatott el hazánkba; a repülőgép-túlsúly költségéből négy láda tokaji ára telnék ki. (Legközelebb majd gondoskodunk tartályhajóról.)

Amar utólag árulta el, hogy barátaink egy növendék borjúval is meg akartak ajándékozni bennünket. Alig tudta udvariasan elhárítani. Pedig nem jól tette; a kisboci a saját lábán utánunk jöhetett volna Magyarországra...

De visszatérve az algériai borra: ennek piaca vitathatatlanul Európában van, hiszen a saját lakossága nem él vele. Tiltják az egyházi és állami törvények. De azért nem kell hinni, hogy ezt mindig szigorúan veszik. Abdelaziz, az esti lap főszerkesztője, egy tengerparti klubban így rendelt a pincérnél: „N'-importe quoi!" („Akármit!") S utóbbi habozás nélkül — whiskyt hozott. „Akármit" ugyanis az algíri vendéglátóipar virágnyelvén whiskyt jelent.

Említett kollégánk egyébként egyik legbuzgóbb informátorunk volt. Kérdéseinkre csak olykor-olykor ingatta szomorúan a fejét: „Ezt bizony nem lehet tudni... Nálunk még nincs statisztika..."

Talán ezzel jár együtt, hogy — bürokrácia sincs. Bizalom, az viszont van. A szállodákban adatainkat bemondásra töltötték ki. Ugyanis amikor megérkeztünk, elkérték útlevelünket, hogy vízumot üssenek bele, és csak elutazásunk előtt kaptuk vissza. De semmi szükségünk sem volt rá útközben. Még a kabiliai hegyekben sem, pedig ott néhány hónappal előtte még ellenforradalmárok lövöldöztek. Színét sem láttuk rendőrnek vagy más hivatalos közegnek.

Annál nagyobb figyelmet szenteltek igénytelen személyünknek ősi keleti (továbbá nyugati, déli és északi) szokás szerint a kereskedők, akik Algériában sem tágítanak attól, akiben külföldit és — vevőt szimatolnak. Ám magyar mivoltunk a boltosok szemében is varázserővel bírt. Tlemcenben, az algériai népművészet fellegvárában betértem egy méltán „Musée Orientale"-nak nevezett ajándékboltba. Másfél órás elmélyült piackutatás után kiválasztottam a megvételre szánt kecskebőr táskát, tárcákat, papucsot és vésett sárgaréz csecsebecséket. A kereskedő számolt: 68 dinár 50. (Egy dinár körülbelül öt forint.) Megkezdődött az alku. Én: 55 dinár. Ő: 67 dinár. Én: 58. Ő: 65. Én: 60. Ő: 63. Ebben maradtunk. Kértem, jól csomagolja be az árut, mert messzire viszem, Magyarországra. „Csak nem az újságíró-delegációval jött?" — kérdezte. Szerényen, de legalább egy kilót hízva bólintottam igent. „Akkor vigye az egészet hatvanért!"

Lindner László

Női dolgok

– Anyu, olyan ideges vagy, amióta kamaszkorban vagyok...

SZILÁNKOK

TELEFON

Klapcsákéknál vagyok látogatóban. A szobában a kis asztalkán telefonkészülék. Erről eszembe jut, hogy elfelejtettem felhívni Zebegényit.

– Bocsánat, megengedsz egy telefont? – kérdem Klapcsáktól.

– Nagyon szívesen. De ez csak egy telefonkészülék. Nincs hozzá drót, nincs bevezetve. Tudod, két évig hiába vártam, hogy bevezessék a telefont. A múlt hónapban száznegyven forintért kéz alatt vettem ezt a készüléket. Így aztán nincs gondom, éjszaka nem csengetnek fel, nappal nem zavarják meg a pihenésemet.

– Akkor minek a telefonkészülék? – kérdezem kíváncsian.

– Nézd, frizsiderem, televízióm van. Pont a telefonkészülék hiányozzék a lakásomból?...

TRÜKK

Kollégám izgatottan kérdi:

– Fel tudsz váltani egy százast?

– Parancsolj – nyúlok a levéltárcám után, és várom a piroshasú bankjegyet.

Kollégám elégedetten bólint: Tehát fel tudsz váltani egy százast. Ez azt jelenti, hogy van pénzed. Akkor adjál kölcsön elsejéig egy ötvenest!

DRUKKER

A két népszerű klubcsapat mérkőzésén szomszédom mindkét csapatra átkozódó jelzőket szór. Megkérdem:

– Mondja, tulajdonképpen maga kinek drukkol?

– A bírónak. Hogy meg ne verjék. Ő az öcsém!

(galambos)

Életkép

Egy este Kovácsné elmesélte a férjének, hogyan csaltak a Bámexbumfértnál. Lelkesen és részletesen mondta el az ügyet, majd így szólt:

– Zseniális, nem?

– Zseniális – bólintott a férj. – De azt a számla dolgot nem értem...

– Mit nem lehet azon érteni? Olyan egyszerű, mint a pofon, és éppen ez a zseniális, az óriási!

– Meséld csak el még egyszer...

Az asszony újra elkezdte a történetet. Kovács bólogatott és időnként azt mondta, hogy aha, aha.

– Érted?

– Nem egészen – felelte zavartan a férj. – Miért kellett nekik leutazni vidékre, amikor a kerekek ott voltak a raktárban?

– Hogy onnan is legyen számlájuk.

– Ja, hogy onnan is legyen... De miért kellett onnan is számla?

– Ne légy ilyen együgyű – felelte ingerülten Kovácsné. – Hát azért, hogy a telepvezető fedezve legyen.

A férj nem szólt egy szót sem. Gondolkodott. Látszott az arcán, hogy nagy erőfeszítéseket tesz.

– Érted már? – türelmetlenkedett a feleség.

– Értem... De hogyan könyvelték el a pénzt?

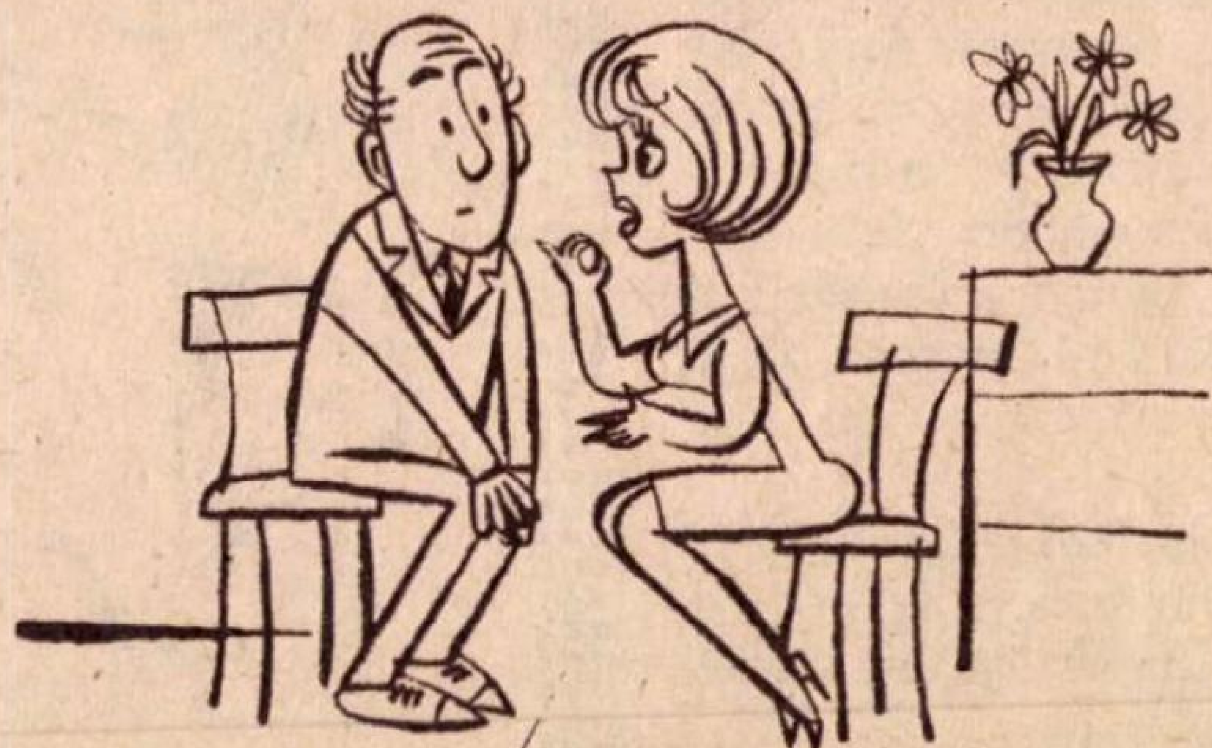
– Kétségbeejtő! – roskadt le Kovácsné egy karosszékbe. – Még mindig nem érti!... A pénzt munkadíjnak könyvelték el, de csak Kislőcén, mert ott volt az anyag, amelyet tulajdonképpen már rég eladtak.

– Kicsoda?

Kovácsné lehunyta a szemét, arcán ideges rángások futottak keresztül. Amikor egy kicsit összeszedte magát, nagyot lélegzett, és mosolyt erőltetett az ajkára.

– Nehéz fejed van, drágám... De nem baj... Az anyagot a raktáros adta el, aki nem létezett, csak papíron... Érted?

– Most már értem – dadogta a férj. – Illetve nem értem. Kislőcéről ki helyeztette át a portást?

– A raktáros! – visította az asszony.

– De hiszen az nem létezett... Te mondtad!

– A pesti raktáros nem létezett, de a kislőcei igen! Hiszen ő szerezte meg az engedélyt!

– Az előbb már értettem – mondta elhaló hangon Kovács. – Most már megint nem értem...

Kovácsné sírva fakadt.

– Mi bajod? Miért sírsz?

– Nem érti... – zokogta a feleség. – Nem érti!... Nem érti!

– Értem én, csak azt nem értem, hogy mit csinált az anyagbeszerző?

– Uramisten! – jajdult fel az asszony. – Anyagbeszerzőről szó sem volt!

– Akkor pedig ki volt az ikertestvére az ellenőrnek?

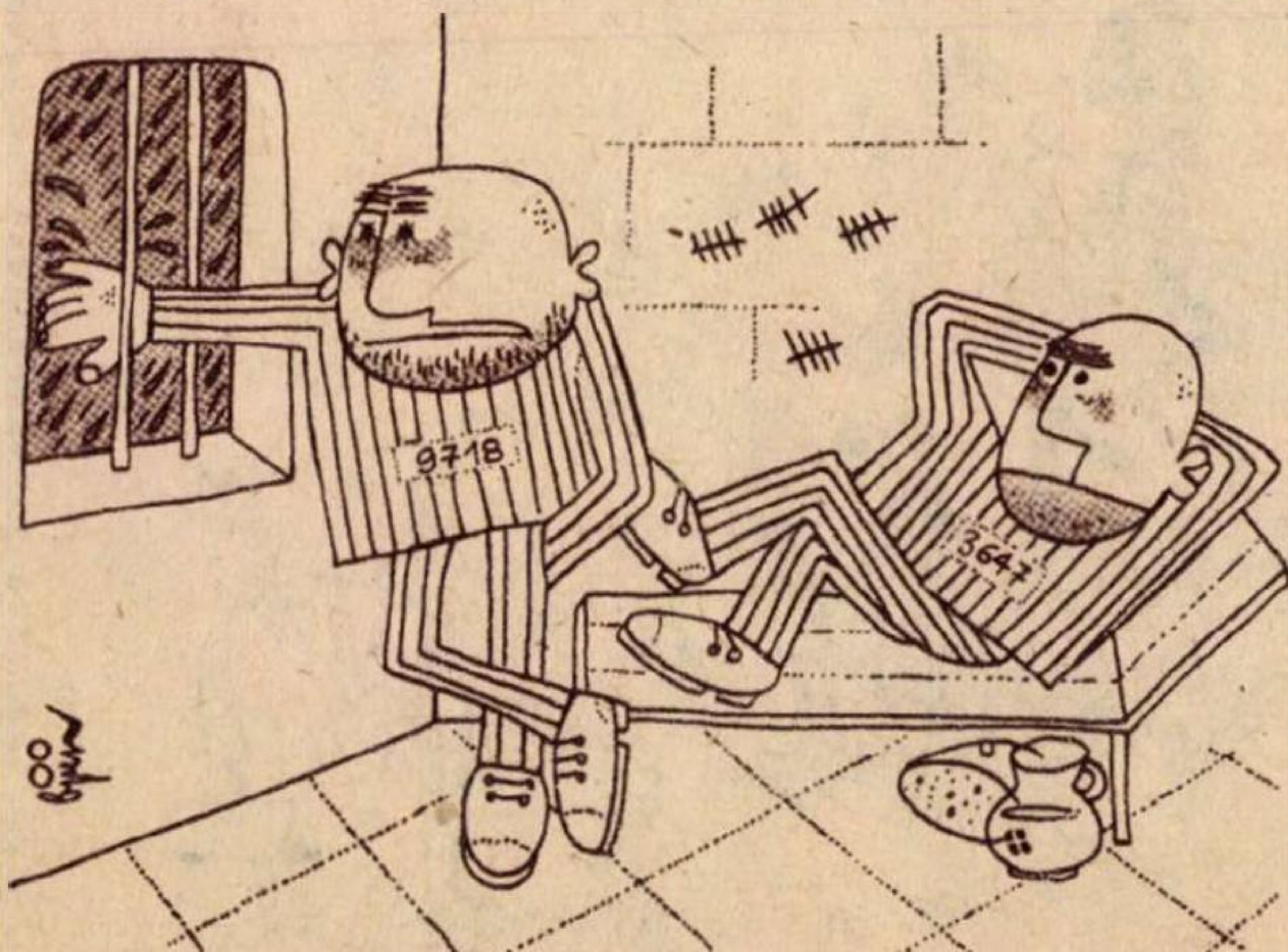
„Hogy ez milyen buta – gondolta magában Kovácsné. – Pont egy ilyen buta emberhez kellett férjhez mennem." Ebben a percben nagyon sajnálta magát: eszébe jutott, hogy nincs pénzük, eszébe jutott, hogy már évek óta ki akarják cserélni a bútort, eszébe jutott, hogy még sohasem voltak külföldön... Ránézett a férjére, aki még mindig nem értette, hogyan csaltak a Bámexbumfértnál, hogyan szereztek sok-sok pénzt... „Ennek sohasem jutna ilyesmi az eszébe..." – sóhajtott fel keserűen.

A következő pillanatban letörülte a könnyeit és szelíden, türelmesen magyarázni kezdett. Úgy beszélt a férjével, mint anya a becsületes gyermekével.

– Zseniális! – mondta végül Kovács. – Csak még azt nem értem, hogy az ellenőr miért adta ki magát a főkönyvelő titkárnőjének?

Mikes György

Kedvetlenség

– Folyton esik...

Budapesti tündérmese

(Nem muszáj elhinni)

AZ OLVASÁS DICSÉRETE

Golyótépte fák, ablaktalan házromok, felszaggatott járda: Andrássy út – 1945 kora tavasza.

A néptelen utcán egy fiatalember baktat. Kezében könyv. Olvas. Ha odapislantanánk a könyv fedelére, ezt betűzhetnők le róla: *Erasmus: Encomium moriae seu laus stultitiae.* Magyarul: *A balgaság dicsérete.* S ha egy ismerőse szemügyre venné a romos Andrássy úton, 1945 kora tavaszán, séta közben latinul olvasó fiatalembert, felismerhetné benne a klasszikus poéták kitűnő fordítóját, Devecseri Gábort, a költőt.

De ismerős, úgy látszik, nem jár erre, s így Devecseri zavartalanul és elmélyülten olvashatja Erasmusát. Zavartalanul addig, amíg elmélyültségében bele nem ütközik egy szembejövő, jól megtermett férfiú hasába.

– Pardon! – kapja fel a fejét *A balgaság dicséreté*nek tanulmányozója, és megadó lélekkel várja a jogos korholást.

Ám a korholás elmarad. A megtermett férfiú kedvtelve tekint végig Devecserin, s derűsen állapítja meg:

– Na végre, hogy az emberek már olvasnak az utcán!

Devecseri ránéz az olvasás bölcs dicsérőjére, s nyomban megérti a megértést. Olyan szerencséje volt, hogy a szinte üres Andrássy úton Erasmusával éppen a nagy történészt, Szekfű Gyulát bökte hasba.

Békés István

(Legújabb Magyar Anekdotakincs)

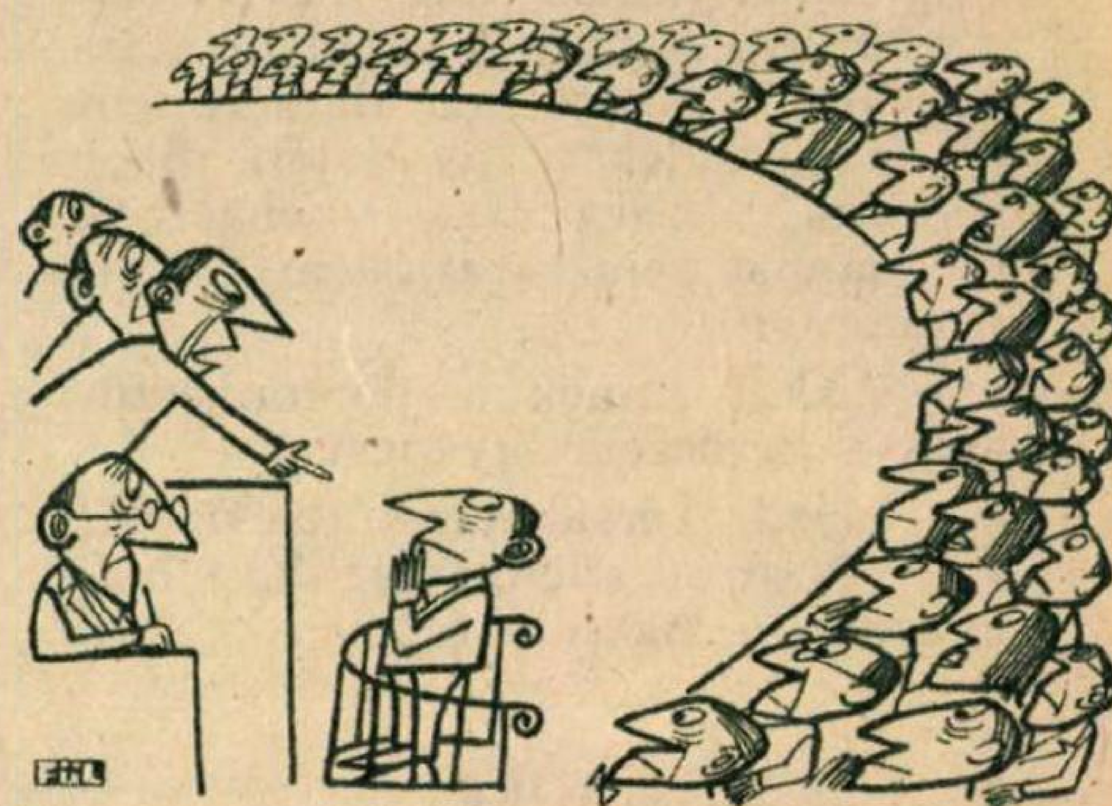
A tettes ismeretlen

PROTEKCIÓS MUNKAKÖR

– Kinek a barátnője lehet?...

KÍNOS

– Maga kereken százezer forintot lopott!

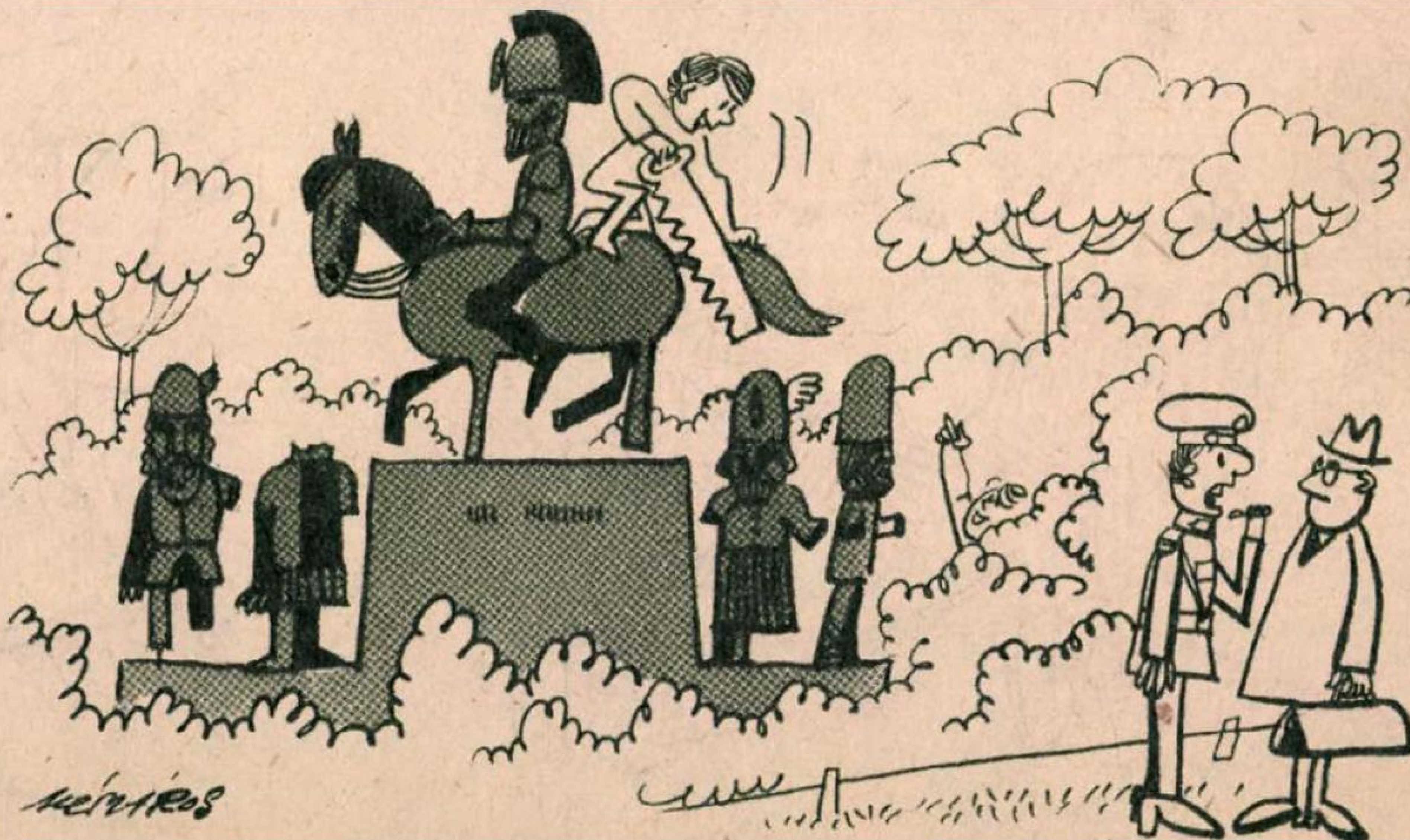
– Csendesebben, az ég szerelmére, a feleségemnek csak ötvenezret vallottam be.

ÓKORI GARÁZSGOND

– Nahát, az éjjel megint letörték a mammutomról az agyarakat...

REJTÉLYES ÉJSZAKA

– Doktor úr, mit csináljak, állandóan fűrészelést hallok...

KI A TETTES?

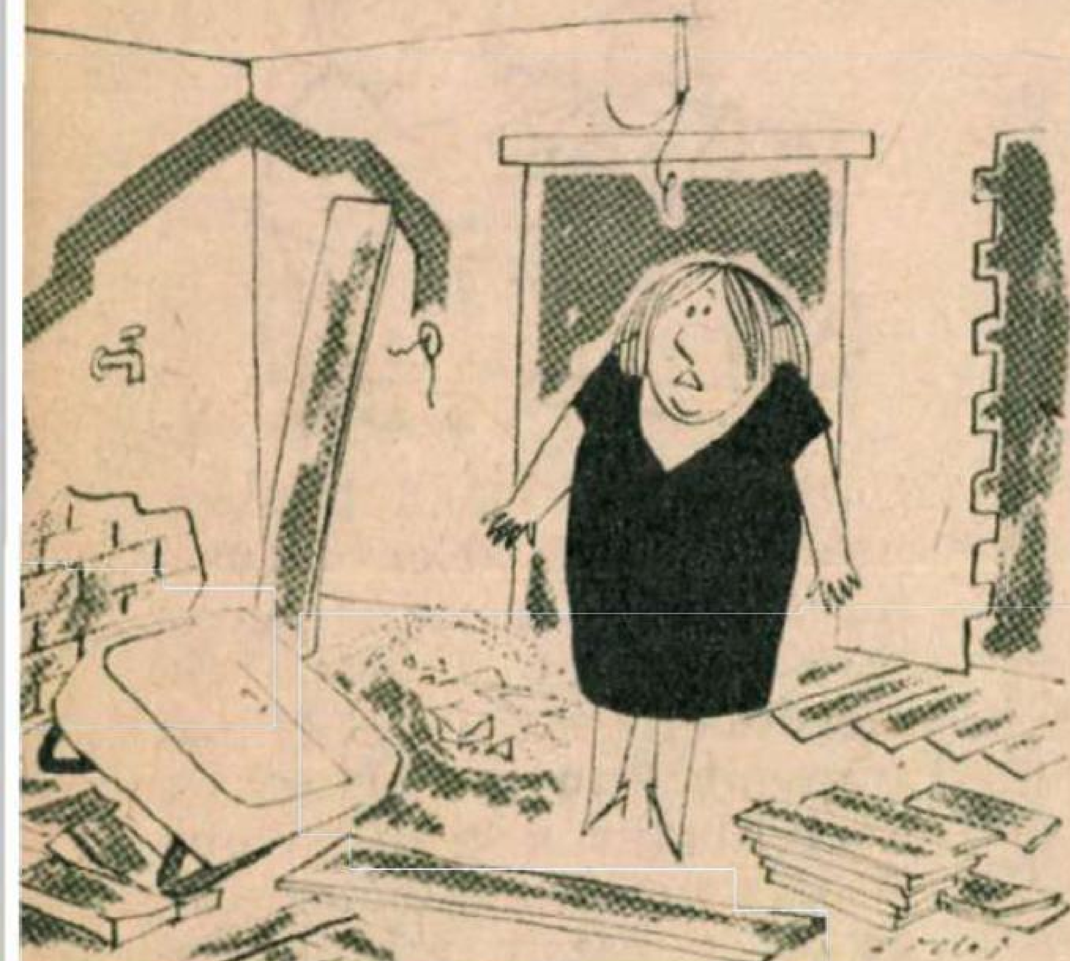
– Vajon ki ölhette meg ezt a szegény Ábelt? . . .

A BŰNÖS VISSZATÉR . . .

. . . a tett színhelyére.

BELSŐ TATAROZÁS

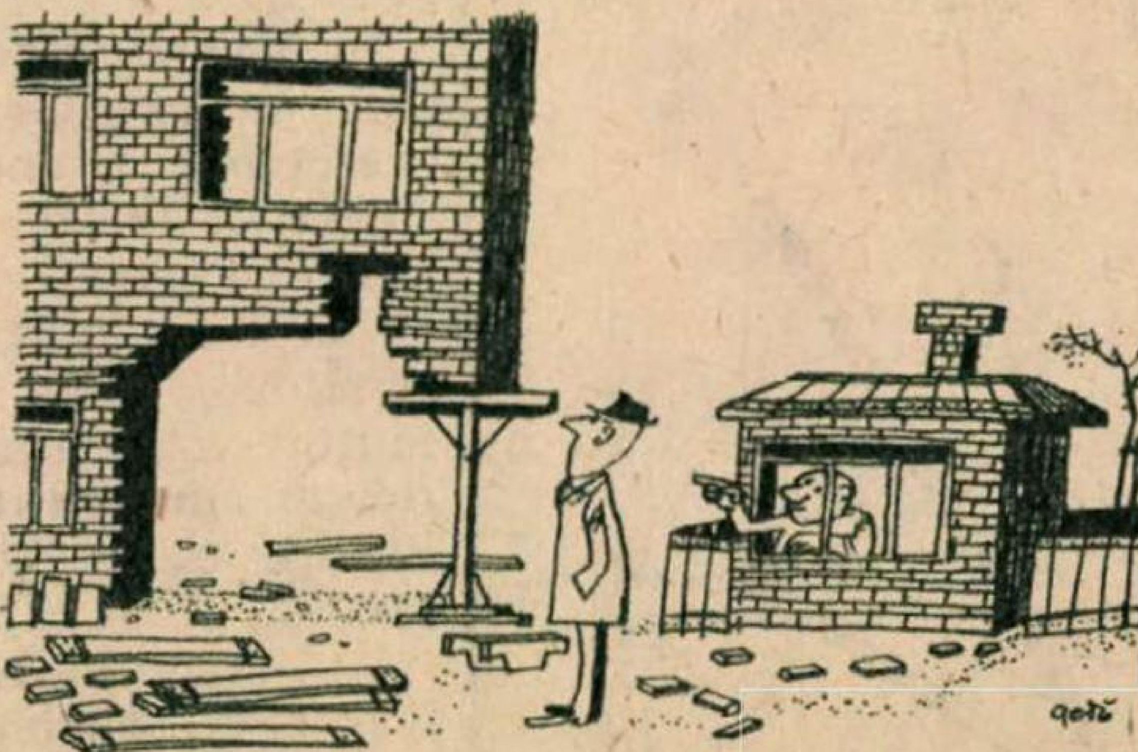
. . . aki cserbenhagyta áldozatát . . .

– Mondd, Kovács kartárs, melyikünk is sikkasztott most tulajdonképpen? Te vagy én? . . .

A FELBUJTÓ

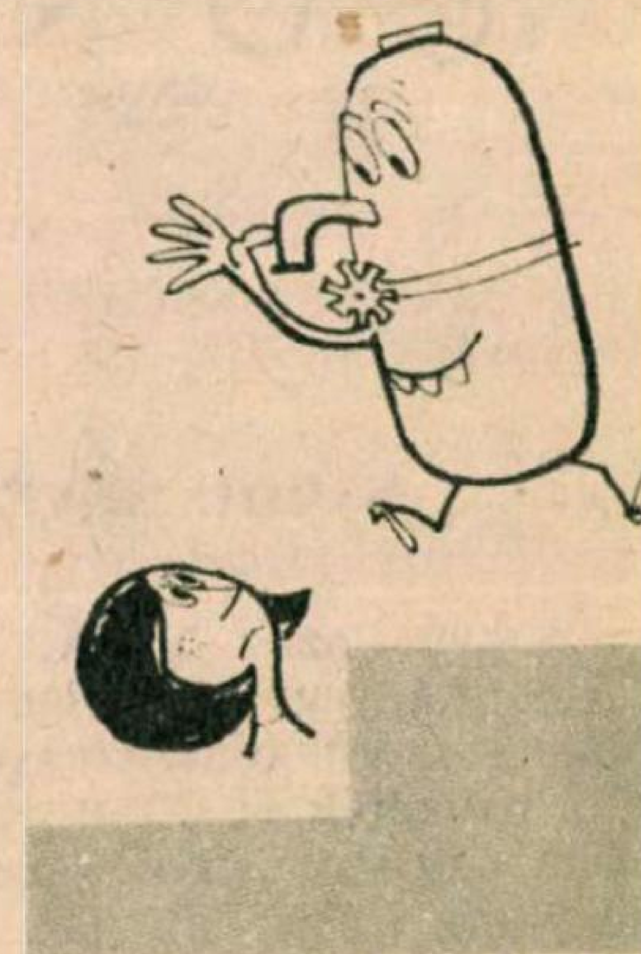
– Sajnos, közben elfogyott a tégla!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas Matyi!

A XI. kerületi tanács oktatási osztálya nagy áldozatkészséggel és gondos szeretettel korszerűsítette a XI., Diószegi u. 44. sz. óvodát. A Pest megyei Tanács építőipari vállalata végezte el az újjáépítést, 1964 novemberében adták át az épületet. Az építőipari vállalat a bojlert azóta nem képes üzembe helyezni. Így az óvodában még ma is három mosogatótálban végzik 170 gyermek részére a három fázisú mosogatást.

A bojler ügyében közreműködtek eddig a Fővárosi 1. sz. Építőipari Vállalat, a Fűtőberendezési Vállalat, a Gázművek ipa-

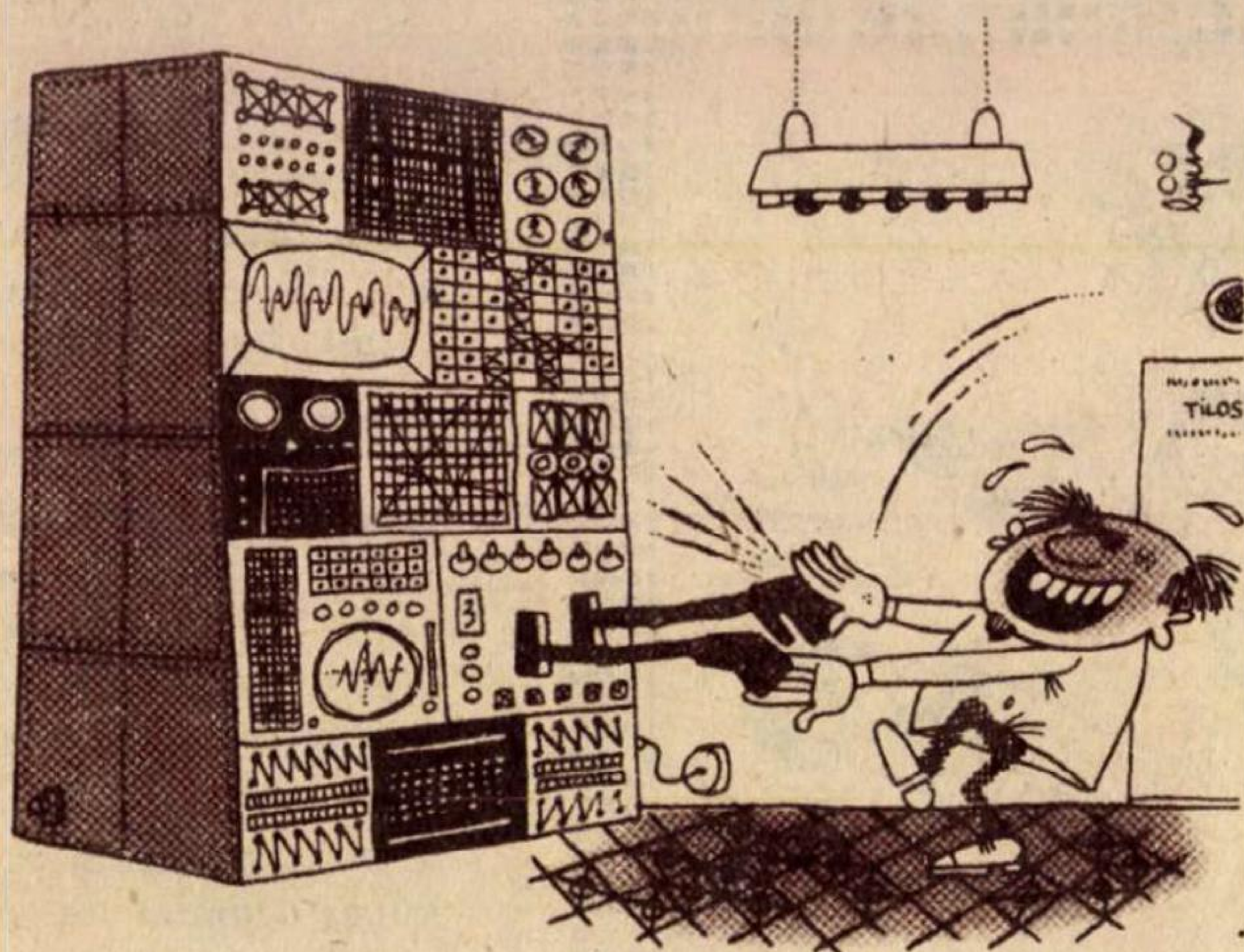

ri osztálya, valamint a fő vállalkozó, a Pest megyei Tanács Építőipari Vállalata. Ezek a szervek időnként kijönnek a helyszínre. Az egyik kifogásolja, amit a másik végzett. Minden alkalommal más-más hibát találnak, és hosszú hónapok elteltével az óvoda bojlerje még mindig nem üzemképes.

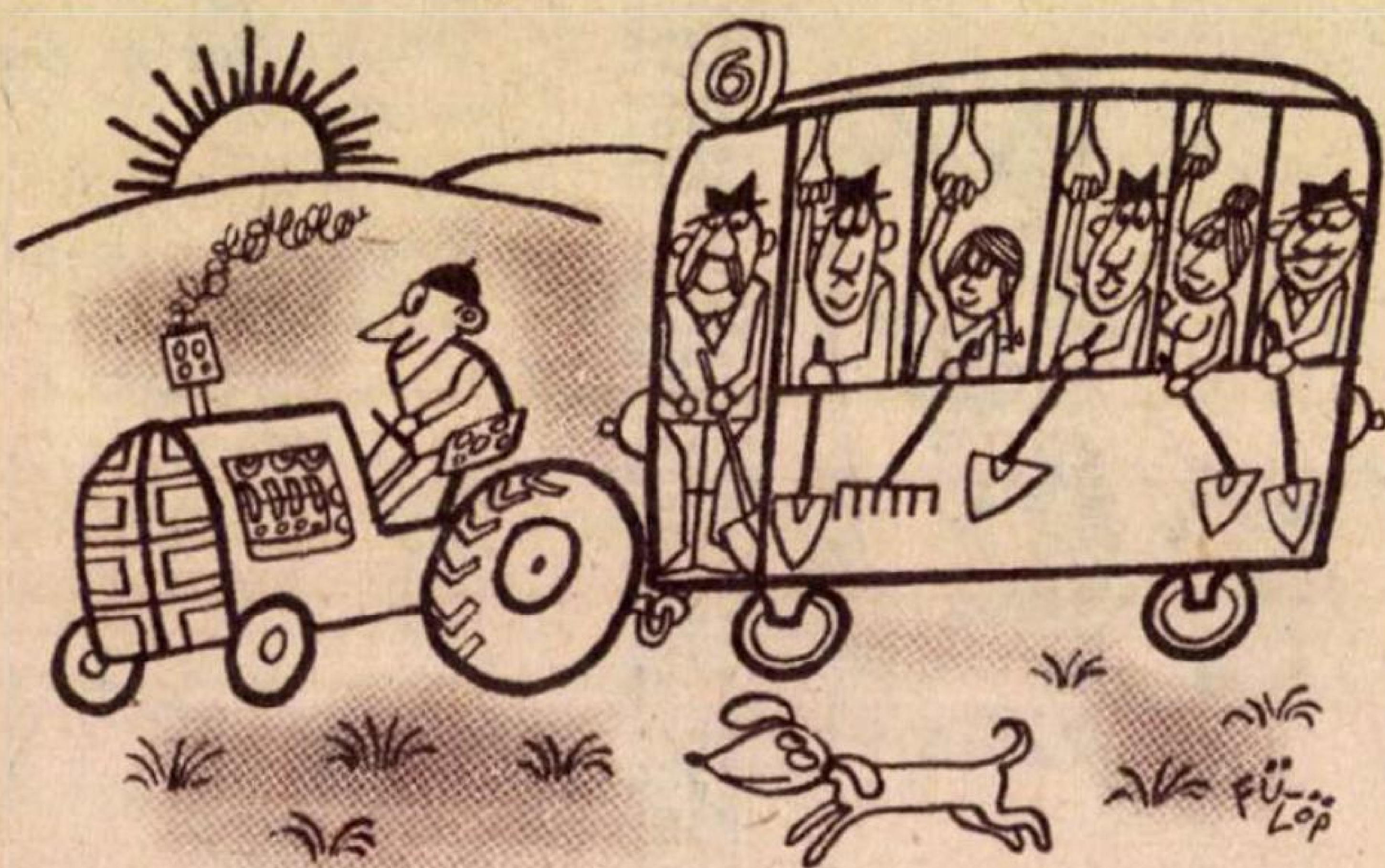
Most már csak egyetlen kérdés érdekelne a sok huzavona után: Mikor lesz kész a bojler?!

dr. Bognár Lajosné
vezető óvónő

Homo ludens

Megelőző védekezés

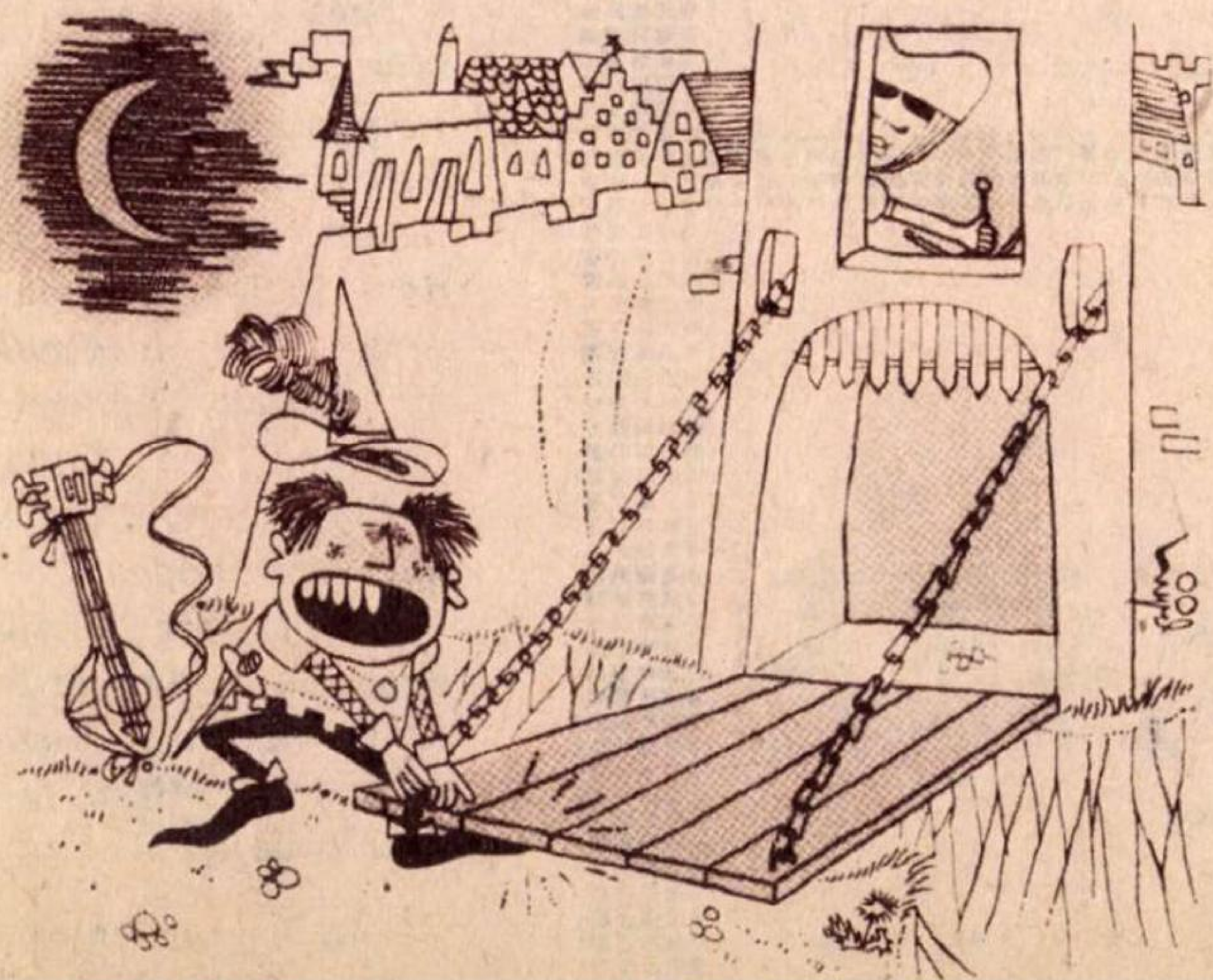
Ahol mindent elkövetnek, hogy a fiatalság városban érezze magát . . .

KIRŐL NEVEZTÉK EL AMERIKÁT?

Sokan azt hiszik, hogy Amerikát egy Amerigo Vespucci nevű olasz tengerészről nevezték el. Most az angliai Bristol polgármestere egykori iratok alapján kiderítette, hogy Amerikát egy Richard Ameryck nevű angol adóbeszedőről nevezték el.

(A Ludas Matyi megjegyzése: egyik sem igaz. Amerikát a budapesti Amerikai útról nevezték el!)

A póruljárt trubadur

MEMOÁROK KORA

Gyopár Ágoston, a Pegazus Könyvkiadó közismert megkörnyékezhetetlen lektora hüledezve vizsgálgatta Sturm Viktor gyermeki arcvonásait.

– Hány éves is vagy te tulajdonképpen?

– Huszonegy.

A lektor döbbenten tárta szét a karját s értetlenül pislogott. Sturm kereken a tárgyra tért.

– Mondd, kérlek, elolvastad a kéziratomat?

Gyopár legyintett.

– „Napfény és árnyék, avagy a kortárs vallomásai." De hát hogy jutott eszedbe megírni az emlékirataidat?

Sturm dacosan felszegte a fejét.

– Mint művem előszavában is olvashattad: „Korunk az űrhajók és a memoárok kora." Babér Lajos megírhatta az emlékiratait? Én nem?

– Babér Lajos százhárom éves. Együtt lóversenyezett a legnagyobbakkal.

– Én is járok lóversenyre. És ki garantálja, hogy százhárom évig fogok élni? Goricsek Jácint megírhatta az emlékiratait? Balkáni B. Jolán megírhatta az emlékiratait? Hiszen te lektoráltad ezeket!

Gyopár nem jött ki a sodrából.

– Goricsek Jácint kártyatrükkjeiről egy ízben Dreyfus kapitány is elragadtatással nyilatkozott. Balkáni B. Jolán lelkesen tapsolta a karzatról magát Blaha Lujzát!

– Az a baj, hogy nem évtizedekkel ezelőtt éltem? Azt akarod mondani, hogy a szocializmus építésének időszakában nem lehetnek az embernek jelentős élményei? A fiatalságom az akadály? Közlöm veled, hogy Goricsek Jácint kizárólag ifjú korában foglalkozott kártyatrükkökkel, ma már a kanalat is kiejti a kezéből. Balkáni B. Jolán pedig négyesztendős volt, amikor önfeledten tapsolt Blaha Lujzának... Inkább érdemben mondj valamit a könyvemről!

A lektor kissé megsértődött.

– Ahogy gondolod... Először is egy formai kifogás: szereplőid felének kiírod a nevét, a másik felét nevük kezdőbetűivel szerepelteted. Például azt írod, hogy „meghatározó, nagy élményt jelentett számomra a Vörös és fekete filmváltozata, Gérard Philipe és D. D. főszereplésével!"

– Gérard Philipe meghalt, Danielle Darrieux él. Élők szigorúan csak kezdőbetűkkel szerepelhetnek.

– Igen? És hűtlen szerelmed, akit csak a „primitív Grubák Böske" néven emlegetsz?

– Számomra ő régen meghalt... és minden emlékirat szubjektív.

– Szubjektív? Néhol egészen orcátlanul hazudsz. Szerinted, lángoló szerelembe estél Cs. Jankával, a neves szubrettel. Még részletezed is a lángolást. Tudtommal, Cs. Janka, amikor ajánlatot tettél neki, hozzád vágta az öltöztetőnőjét. Egész Pest beszélte... Azt mondod, hogy „Pereg-pereg a homokóra" című televíziós játékod szakmai körökben osztatlan elismerést aratott. Holott a leghízelgőbb kritikát még én írtam, „Másfél óra dögletes unalom" címmel.

Sturm szemrehányóan nézett Gyopárra.

– Na és? Te, aki olvastad Svéd Alajos költeményeit, elhiszed, amit memoárjában, „A lírám én vagyok"-ban mesél? Hogy Tóth Árpád homlokon csókolta, amikor megmutatta neki első versét? Te, aki megnézted Sáfrány Géza filmjeit, bedűltél-e „Aki ellökte magától

Hollywoodot" című könyvének? Te, aki velem együtt fütyülöd ki meccsről meccsre Karfiol II-t, a balszélsőt, megetted, amit az „Egy pár aranyláb"-ban ír? Hogy a Real Madrid négymillió dolláros szerződést kínált neki, de ő, a hazafi itthon maradt?

Gyopár kétségbeesve játszotta ki utolsó aduját:

– A könyved háromnegyed részét az „Ülök a Kaktusz kávéházban" című, lehetetlenül hosszú fejezet teszi ki...

– Az életem háromnegyed részét is az teszi ki... Egyébként elég gyakran találkozom ott veled.

Gyopár elfáradt.

– Kapsz egy jó lektori véleményt – mondta enerváltan és búcsút intett Sturmnak.

Egy darabig mozdulatlanul ült, majd kéziratpapírt vett elő. A lap közepére, gondosan ügyelve a szimmetriára, nyomtatott betűkkel a következőket írta:

„A Pegazus lektora voltam. Gyopár Ágoston emlékei."

Torda István

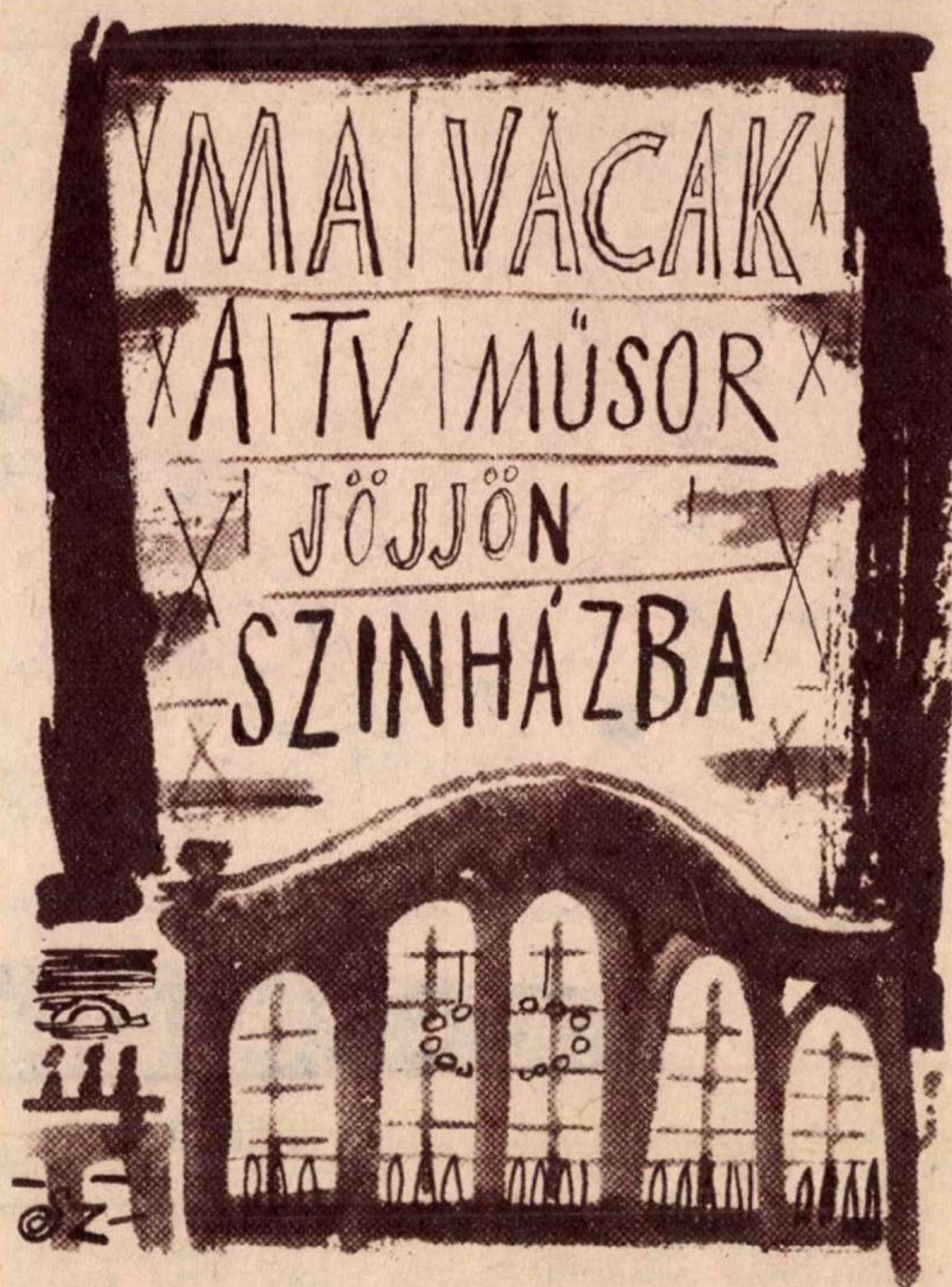
A nagy Nemzeti Múzeumban jártunk
és megszemléltük rég letűnt világunk.
Millió évek... mennyi érdekesség!
Bolygónkat előbb csak moszatok fedték
és később jöttek óriási szörnyek...
döngött a hegy, amerre hömpölyögtek!
Az őshüllő a vizekből kilábol...
és volt majom, amely lejött a fáról
s emberré vált. Csak gyümölcsöt evett,
meghódította az egész teret,
az agya megnőtt, lekopott a szőre
és ragadozó lett végül belőle...
Láttuk itt ősünk szép kő-fegyverét,
amellyel társa fejét verte szét
és ételét is, amely megmaradt:
a megkövült kis árpamagvakat...

Úgy megfogott a régiség varázsa,
oly furcsa volt az utca, a zajos,
ámulva néztünk nagy mai csodákra,
amíg robogva vitt a villamos.
Majd hazaértünk, ámde otthon mégis
a múltba újra visszatért a lelkünk,
mert kövült volt a cukrászsütemény is,
mit Múzeumunk közelében vettünk!

Lovászy Márton

Közönségszervezés

Szür-Szabó József rajza

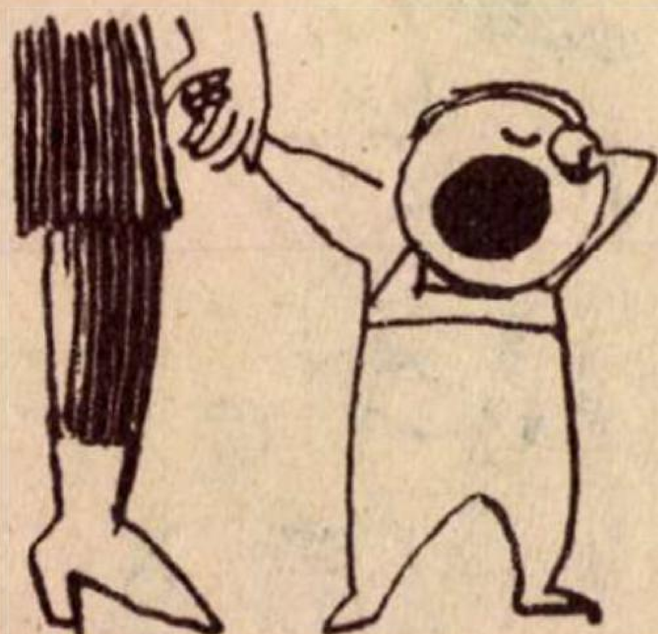
A BOLT kedvence

Kávé-tea bolt, kora délután. Gyér forgalom...

A három eladónő a kánaáni finomságokkal telezsúfolt pult mögött ábrándozva teng-leng.

Hatvan év körüli nagymama érkezik, karján egész pici csecsemőt szorongat.

A pult mellé tipeg, s tíz deka kávét kér. Hárman is ugranak, készséggel, kedvesen, hogyne, tíz deka, első osztályú, igen... finomra daráljuk, persze, hogyne... Néhány finom, ügyes mozdulat, szemmel szinte alig követhető, s már zúg a masina, felőrli a kávét és az ember idegeit.

A kisded megijed, ilyet még nem hallott, betyár egy világ ez, oá, menjünk innen... s húzza, cibálja nagymami haját.

— Jól van, kis bogaram, nyugodjál, kis szívem — csitítja nagymami — a néni mindjárt ledarálja nekünk azt a kávét, és már itt sem vagyunk...

A „néni", aki a kávét darálja, húszéves talán, egy perccel se több. Toronymagas fekete kontya van, s csodálkozó élénk kék szeme. Csiribi, csiribá, ügyes a kis kontyos, máris kész a kávé, elcsitul a zaj, a kisded is megnyugszik. Jön a fekete lány nagymami felé, átadja a kávét, s ráfekszik a pultra, integet, gügyög a kis szájtátinak.

— Utyuli, mutyuli, nevessél egy kicsit, hadd lássam, hogy tudsz nevetni?... Cuncimókus, mütyürkebaba, mucmus, nevessél...

A kis karon ülő félelme elillan, arca felderül: egyetlen, élő napsugár most az egész gyerek.

— Ugye, kisunoka?... — kérdezik másfelől.

Nagymami büszkén kihúzza magát.

— Az ám, persze, hogy az...

— Mennyi idős a drága? — érdeklődik melegen egy hízelgő, kövér hölgy, s lágyan megpaskolja a gyerek popsiját.

— Kedden múlt négyhónapos... — feleli nagymami.

— És hogy hívják?... — bújik a gyerekhez huncut mosollyal a fekete kontyos.

— Zolikának hívják, kedvesem... — válaszol nagymami kissé enerváltan. Nyilván menne már.

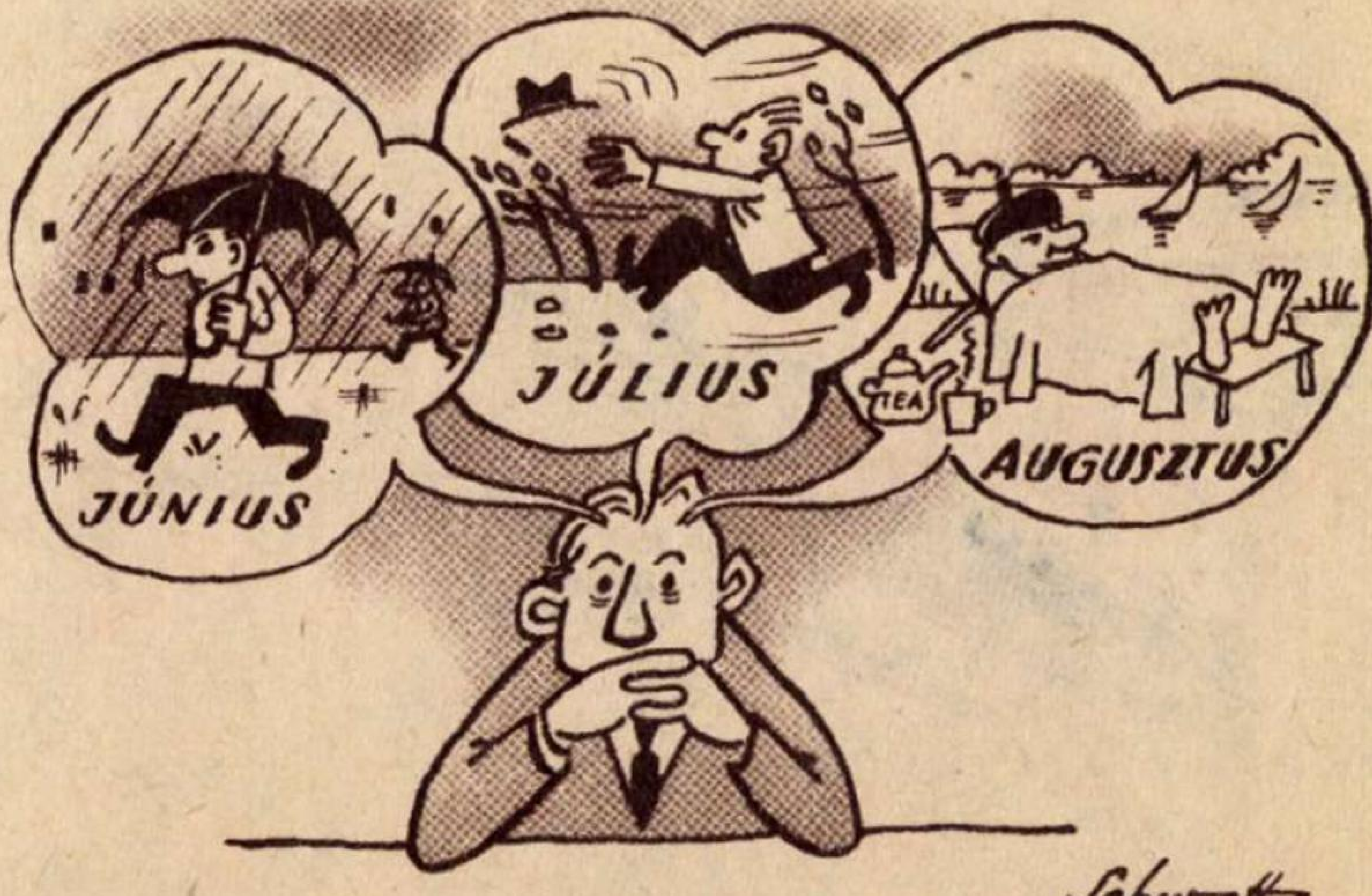
— Jaj, de szép neved van, Zolika... — ömleng félaléltan a fekete kontyos, s nagy, cuppanós csókot nyom a baba fejére.

— Na, látod, még puszit is kaptál a nénitől, akkor most már mehetünk szépen —, mondja nagymami, s boldogan, nevetve köszön és távozik.

Jó messze járhat már, amikor a fekete kontyos ijedten csap a homlokára:

— Jesszusom, gyerekek, az öreglány meglépett a kávémmal!...

Zoltai András

— Isten veletek, felejthetetlen nyári hónapok...

Mindenki tanul valamit Mészáros András rajza

AZ ÉLETBŐL ELLESVE

Kedvenc, idősebb színészünket mindenki szereti, a színpadon is, mert tehetséges; a magánéletben is, mert mulatságos; a családjában is, mert példás családapa, csak egy szenvedélye van: a bor, sör és a pálinka. Főleg persze a rum, tea nélkül. A teát nem szereti, hiába oktatják szakemberek, hogy az is folyadék, a víztől minden formájában undorodik. Hősünk néhány nappal ezelőtt is részegen botorkált haza.

Kínos óvatossággal igyekezett egyenesen megállni négykézláb a lépcsőházban, és jól tudta, hogy ilyen állapotban az ember úgy megy fel a lépcsőn, mint a kígyó: egy has, egy lépcső, és ha lassan is, de a vasszorgalom meghozza gyümölcsét, és az ember feltétlenül eljut a lakása ajtajáig, és onnan már csak néhány röpke perc, amíg a sok kulcslyuk közül

megtalálja az igazit, megfordítja a kulcsot a zárban, és már benn is van a lakásban. Persze, ez sok szenvedéssel jár, de megéri.

Bejutott a lakásába, boldogan fellélegzett, halkan bezárta az ajtót, nem törődve az időveszteséggel, és elindult az ágy felé. És ekkor történt a szerencsétlenség. Ahogy részegen imbolygott az ismerős bútorok között, az egyik karosszék fellázadt, és nekirohant a színésznek. Megütötte. És a legrosszabb helyen, pont a farzsebénél, ahol egy színültig telt rumosüveg volt.

A lapos üveg összetört, és nemes tartalma kifolyt a semmibe. Ezenfelül persze a gonosz szilánkok össze is véreztek.

A ház népe mélyen aludt. A színész levetkőzött, és odaállt a nagy tükör elé. Leukoplasztott vett elő, s a tükör előtt állva, gondosan leragasztotta a sebeit, nehogy reggel az asszony észrevegyen valamit, aztán nyugodt lelkiismerettel lefeküdt, és pillanatok múlva már aludt is, sok sok szép rumról álmodva.

Legnagyobb meglepetésére, reggel a felesége nagy patáliával fogadta:

– Te utolsó, aljas, részeg disznó! Ma hajnalban, megint részegen jöttél haza!

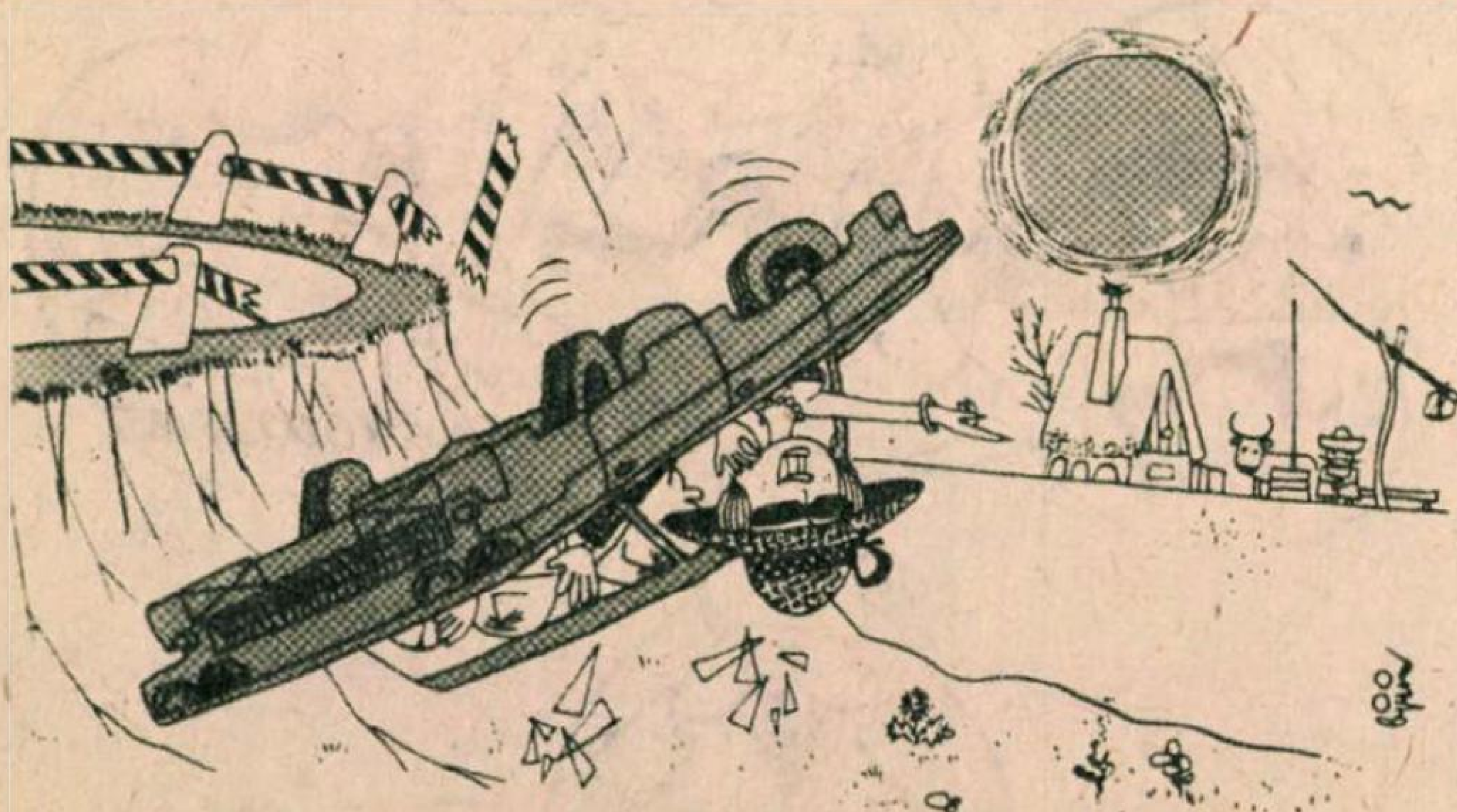
A színész fölényes pózban megállt az asszony előtt:

– Én, szívecském? Furcsa vagy. Nem tudom, honnan veszed ezt a csacsiságot?

– Hát csak onnan, fiacskám, hogy rumszagú volt az egész lakás, a tükröt – nem tudni, miért – beragasztottad leukoplaszttal, az ágy meg még most is csupa vér.

Királyhegyi Pál

Lelkes külföldi

– Jaj, de örülök, hogy mégis látunk délibábot! ...

TERMÉSZETRAJZ

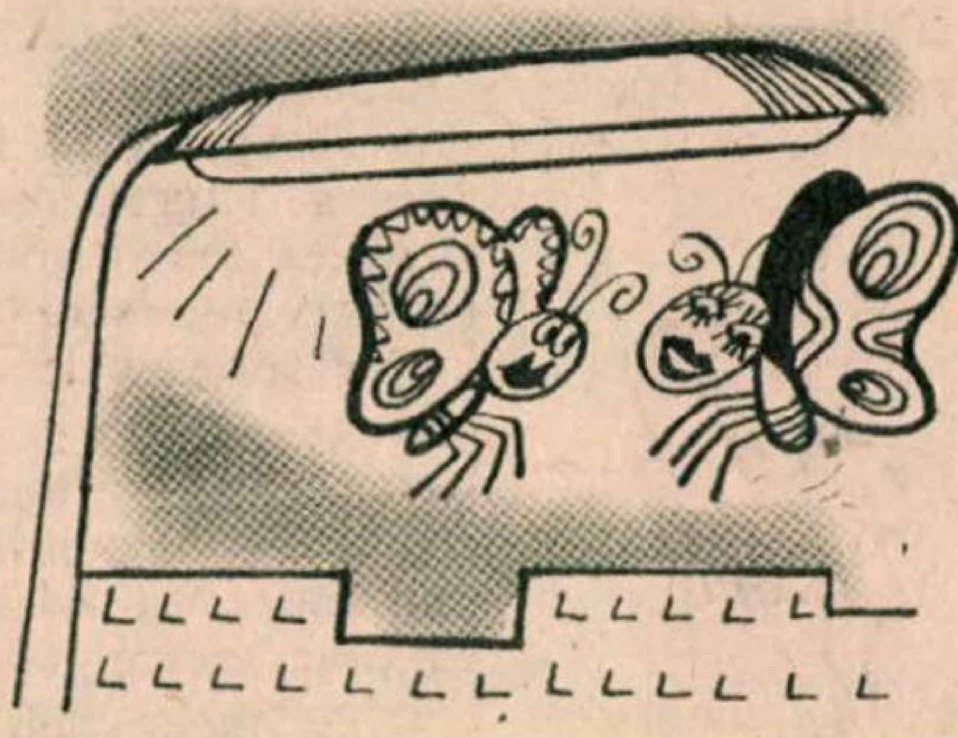
Fülöp György rajzai

JÁNOSBOGÁR

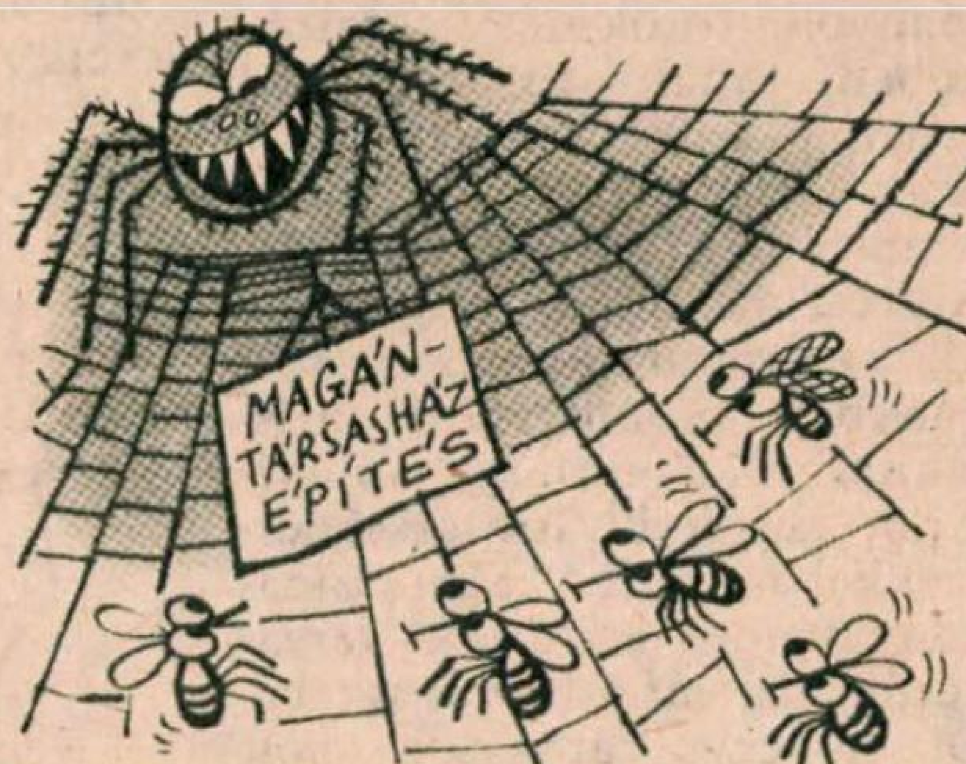
– Az ördögbe is, ezek a döcögő szekerek még mindig nincsenek kivilágítva!

ÉJJELI PILLANGÓK

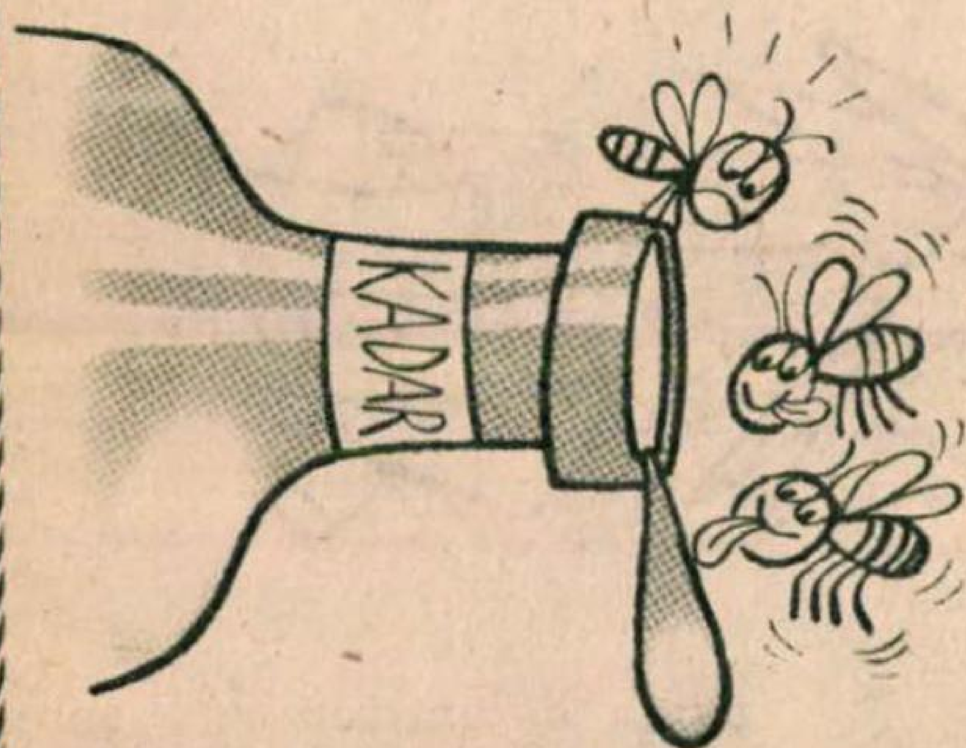

– Pá, szivi, vár egy öreg pénzes hernyó az Emkében...

A PÓK ÉS A LÉGY

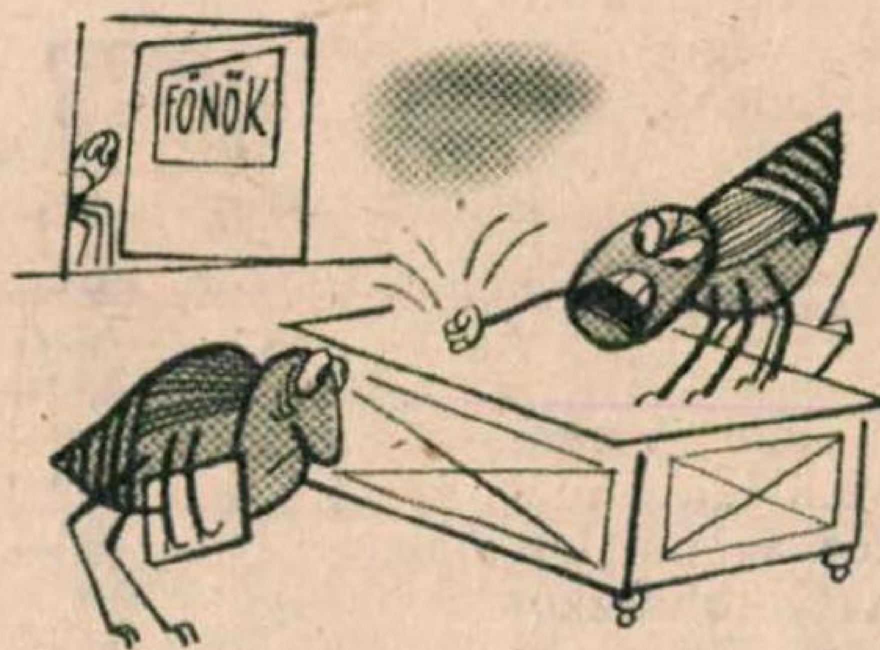

MUSLINCA

– Most voltam elvonókúrán, nem bírom a szagát sem!

BOLHA

– Vegye tudomásul, hogy nem szeretem, amikor egy beosztott ugrál!

CSEREBOGÁR

– Ajjaj, már megint visszahozott valamit...

ÁSÓ, KAPA...

Ahogy Ádám egykor Évát,
Alfa nőül vette Bétát,
s mihelyt házastársak lettek,
egy fél társasházat vettek
— persze OTP-alapon —
egy hűvösvölgyi magaslaton.

Társasházukban kiderült,
hogy házasságuk nem sikerült,
mivel Alfa sajna csalfa,
no meg Béta léha néha.
Nem lett sohasem gyermekük:
csak vagyonjogi helyzetük.

Átkozták a társasházat
naponta a házastársak,
de elválni nem lehetett
s fizették a részleteket:
harminc évre esküvének
hűséget az otépének.

Kaposy Miklós

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Zabhegyiék párizsi társasutazáson vesznek részt, ahol többek között a Louvre-t is meglátogatják. A múzeumi őr végigvezeti az egész kiránduló társaságot az összes termeken és mindent részletesen elmagyaráz. Amikor végeznek, az őr így szól a hallgatósághoz:

– Hölgyeim és uraim, ha valakinek még volna kérdése, szívesen állok rendelkezésükre.

– Kérem szépen – szólal meg ekkor Zabhegyiné –, mit használnak maguk a parkett fényesítésére, hogy olyan szépen csillog?

*

Fekete elmegy az ügyvédhez és felkéri védőnek.

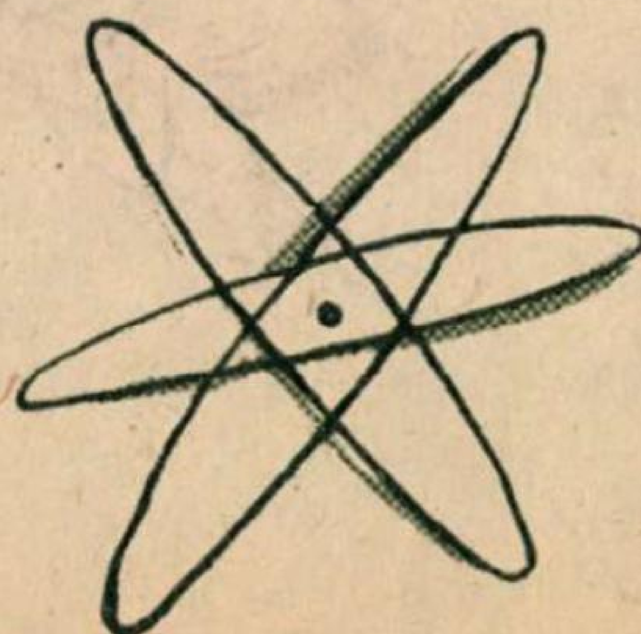
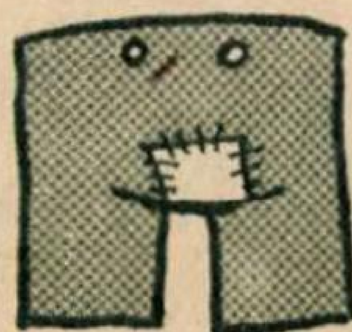
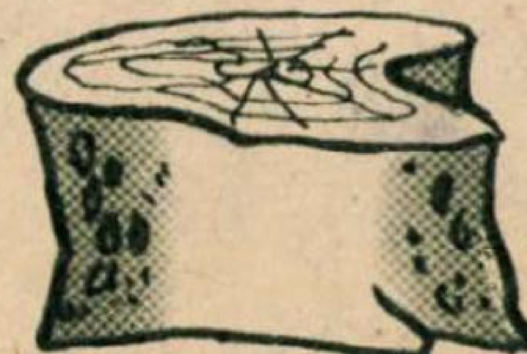
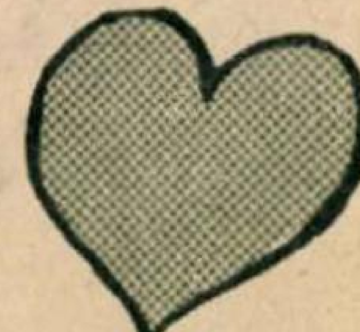
– Na és mivel vádolják?

– Azzal, hogy elloptam egy aranyórát, egy briliáns gyűrűt és egy platina brostűt.

– Rendben van, – szólt az ügyvéd –, de micsoda garanciát tud letétbe helyezni nálam arra az esetre, ha a honoráriumomat nem tudná kifizetni?

– Kérem szépen: egy aranyórát, egy briliáns gyűrűt és egy platina brostűt.

Hasadó anyagok

Schwott

SZÉNA IDEGENT VEZET

Széna Gergely mezei virág illatú neve ellenére világlátott személyiség. Első mustrálásra nem mutat többet, mint egy leltárhiányban megőszült szövetkezeti eladó. De miket és miként adott már ő el szerte a világban! Árult spanyolul törökmézet Marokkóban; kínált törökül svéd zsilettet a Boszporusz partján; Stockholm szívében Hamlet dán királyfi állítólagos csizmahúzóját ajánlotta föl megszámlálhatatlan példányban az amerikai turistáknak; Koppenhágában viszont „eredeti" indián fejdíszekkel házalt. Aztán visszakanyarodott sorsának vargabetűje az alföldi városkába. Ott is egy városszéli bolt pultja mögé.

Azért mondom el róla mindezt, hogy megértsük idegenvezetői buzgalmát. Mert amióta nyugdíjas – vagy ahogy kissé előkelősködve mondja: penzionáltatta magát –, kinn ül a Főtéren, és lesi az idegeneket. Ül a Görbe Ökör vendéglővel átellenben egy cinóberszín padon, és várja, hogy mikor fékez le a közelben egy külföldi rendszámú kocsi. Ha ez megtörténik, Széna uram legott fölpattan, és máris nyájas mosollyal, hadaró beszéddel köszönti az idegent ilyesféleképpen:

– Üdvözlöm szeretettel. Ne mulassza el megtekinteni szerény külsejű, de nagy múltú városunk nevezetességeit. Amihez boldog örömmel ajánlom idegenvezetői szolgálataimat.

Akad-e tíz utasból három, aki elhárítaná az ilyen csalogányszavú ajánlkozást? Dehogy, dehogy! Viszont módfelett csodálkozva tapasztaltam, hogy Széna Gergely jámbor ábrázatán szinte cikázik az ingerültség, ahányszor csak visszatér az idegenvezetésből. Szóvátettem ezt

előtte, s ő lehangoltan csak ennyit felelt rá:

– Ezeknek magyarázni... Dunába hordani a vizet.

Nem értettem. Erre Gergely barátunk egyszer pillanatnyi jókedvében ráállt, hogy kísérjem végig egy ilyen idegent kalauzoló körútján.

Dél-Amerikából, Montevideóból jött a rézarcú vendég, akit a várost bemutatandó közrekaptunk.

Megálltunk a Fehér Verébhez címzett vendéglő rozzant épülete előtt. Széna Gergely rákezdte nagy fohászkodással, gyönyörű spanyol nyelven:

– Itt van a város legrégebbi vendéglője, még Pacalos Kis Bálint polgármestersége idején létesült, és itt volt csapos hosszú ideig Kákai Kálmán.

Az indiánusnak szeme sem rezdült.

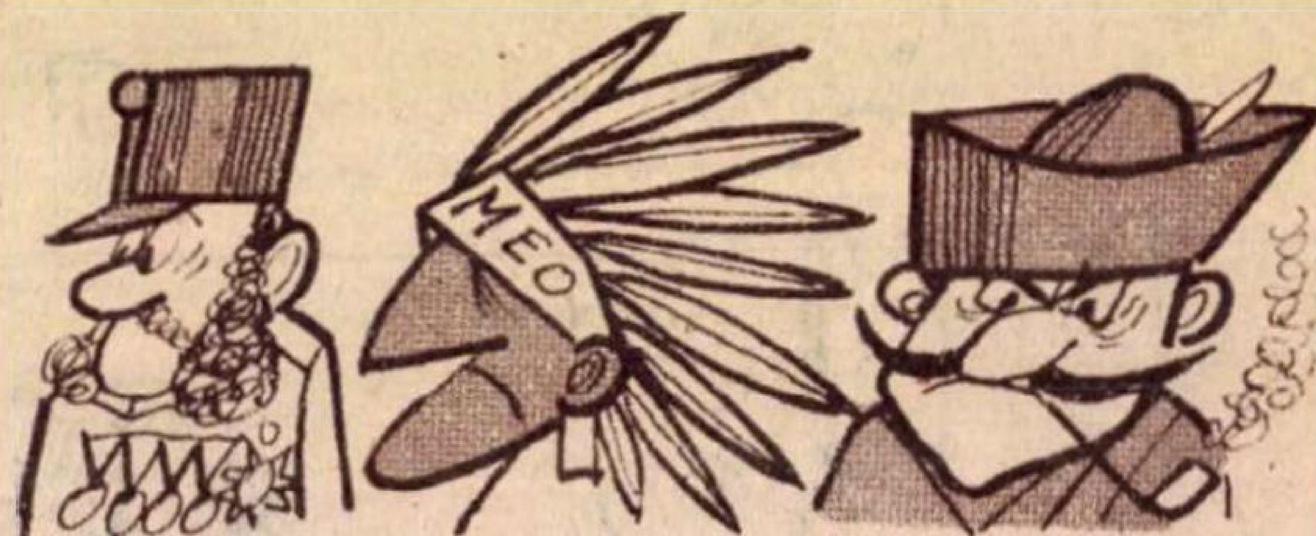
– Lehet, hogy a regényesebb dolgokra harap – súgta nekem vezérünk. – Nyomás a Rézék házához.

Odasiettünk.

– Ferenc Jóska idejében itt volt a Függetlenségi Kör – szavalta megilletődötten Széna bátyám, és ránézett büszkén a montevideóira.

– Ki volt az a Ferenc Jóska? – kérdezte kényszeredetten a vendég, miközben elandalodott a házról leváló vakolat szeszélyes rajzán.

– Ez sem lehet otthon akadémikus – mondta a város népszerűsítője mosolyogva, hogy semmi kellemetlenre ne gondoljon az indián. Aztán válaszolt neki készséggel: – Még a monarchia idejében tiport bennünket. Ő végeztette ki Damjanichékat.

A fürdő előtt álltunk.

– Itt gyógyult ki a csúzból a helyi gépgyár meó-főnöke.

Érdeklődés csillant meg az utas tekintetében:

– Mi az, hogy meó-főnök?

Erre Széna lelkesen:

– Az, aki a meózást vezeti, kérem szépen.

Aztán csönd lett.

Megtekintettük a patikát, ahol „előbb lehetett injekciót kapni, mint Karcagon, pedig az nagy szó", a csordakutat, ahová Püspök Paja, a híres számadó annak idején beejtette az ivócsanakját, „máig sem került elő"; megálltunk az öreg diófa előtt a Bugakertnél, s megtudtuk: „innen indult a busz Cserepes-tanyára, de tíz esztendeje áthelyezték a megállót".

Verejtéktől csatakosan értünk vissza a Főtérre. A montevideói ember elgyengülve fordult Széna Gergelyhez:

– Nincs valami érdekes látnivaló ebben a városban?

Az felém fordult, s hangjában düh fogócskázott a kétségbeeséssel:

– Látja, ilyen műveletlen és nagyigényű csak egy külföldi lehet.

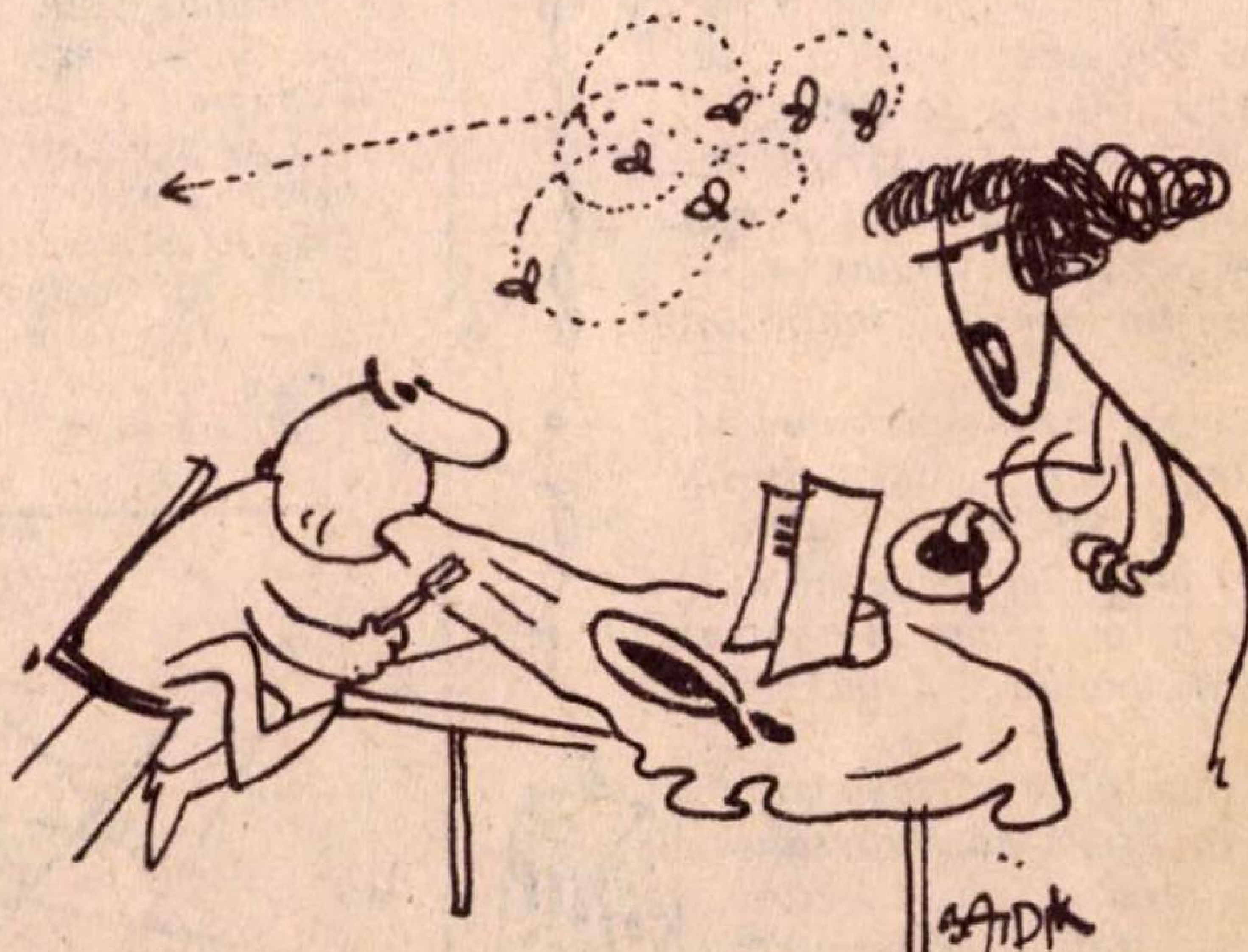
S útjára bocsátotta az idegent. Majd fáradtan lehuppant a gimnázium előtti padra. Mögötte szótlanul ácsorgott a háromszáz éves épület, melynek legszebb szobájában a vidék népviseletéből álló európai hírű gyűjteményt őriznek. De mutathatja ezt olyan elmaradott embereknek, akik még Pacalos Kis Bálintról sem hallottak?

Bajor Nagy Ernő

Pótmama

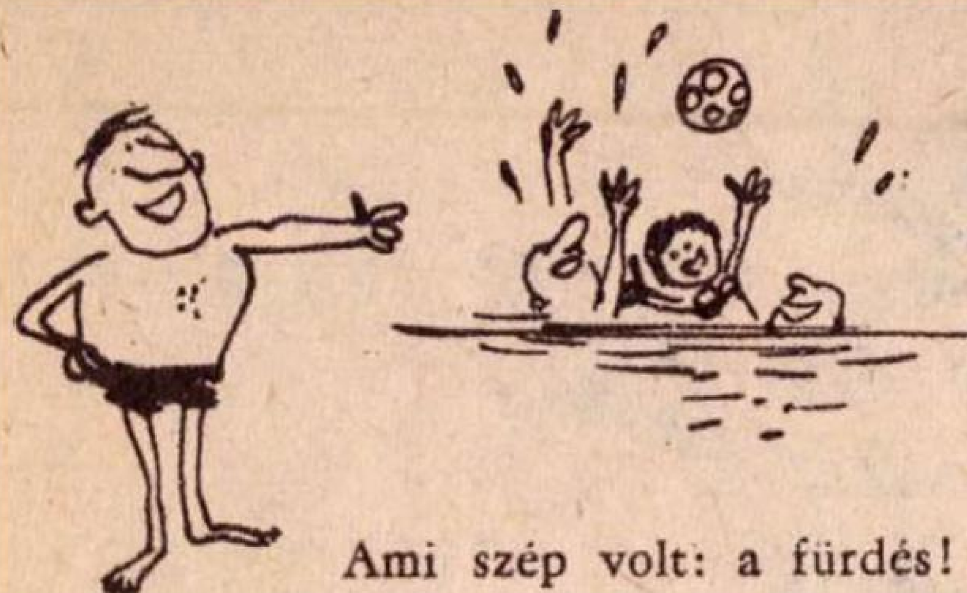

Kulturált férj

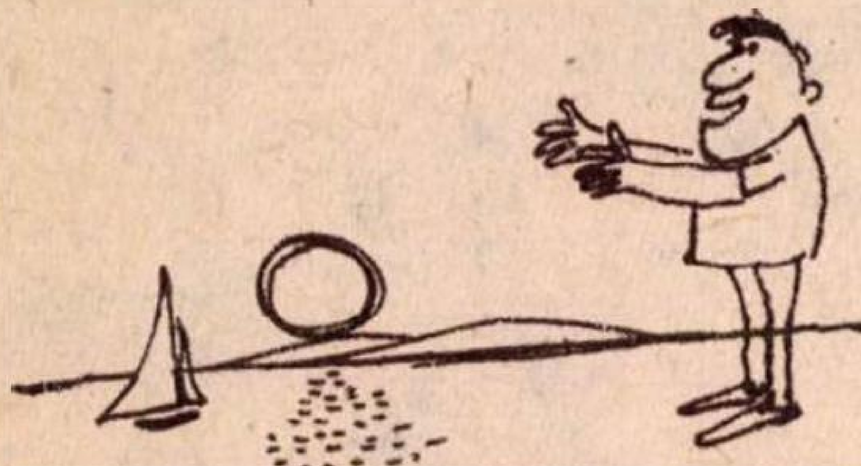

– Mert mindig olvasol!

Emlékek

Ami szép volt: a fürdés!

Ami még szebb volt: az alkony a parton!

De ami a legszebb volt: egyszer hidegen kaptuk a sört Almádiban!!!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

Érdeklődéssel olvastam b. lapjuk szeptember 2-i számában a „Változatok a Duna-korzón" című cikket.

A háború előtti időben magam is gyakori látogatója voltam a Duna-korzónak, és osztom azt a nézetet, hogy ez volt Európa legszebben dekorált sétánya.

Tenni kellene valamit, mert bár az utóbbi években sokat építettünk, a pesti Duna-partról megfeledkeztünk.

Takaró Imre
Bp., XVI., Drégelypalánk u. 4. sz.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Milyen az eszményi vezető?

Aki gyors sikerre törekszik, hogy minél előbb legyen, ami a fejébe szálljon.

B. E.

Ritka.

D. F.

Legyen fiatal, hogy lendületet tudjon belevinni a munkába. Legyen öreg, hogy tevékenységét megfontoltság és tapasztaltság jellemezze. Legyen okos, hogy beosztottjai csodálják. Legyen buta, hogy ne vegye el beosztottjai önbizalmát. Értsen a dolgokhoz, hogy helyesen tudjon intézkedni. Ne értsen semmihez, hogy kellőképpen tudjon támaszkodni beosztottjai szakértelmére. Legyen pontos, hogy jó példát mutasson. Legyen pontatlan, hogy beosztottjai ne tartsák merevnek. Ezenkívül legyen szigorú, engedékeny, zárkózott, barátkozó, szófukar, közlékeny, jószívű, könyörtelen, erélyes, lágyszívű, zeneértő, sportellenes, elegáns, kopott, s ha minden kötél szakad, legalább leváltása tényével bizonyítsa be vezetői rátermettségét.

F. L.

Vállalja a felelősséget, amíg csak meg nem fúrják.

F. Gy.

Legyen minél ritkábban házon kívül, de sohase legyen magánkívül.

(f—p)

Elsősorban magán uralkodjon, s ne a beosztottjain.

G. Sz.

Szerintem ideális vezető az, aki csak akkor indít, ha mindnyájan fent vagyunk, és a kanyarok előtt gondosan fékez.

K. A.

Én volnék eszményi vezető, mert semmi szín alatt sem mennék el vezető beosztásba.

M. Gy.

Az, akiről mindenki azt hiszi, hogy eszményi vezető, csak ő tudja magáról, hogy nem az.

P. L.

Egyetlen eszményi vezetővel találkoztam eddig: egy, az Alpesekben eltévedt hegymászók megsegítésére betanított bernáthegyi kutyával.

S. P.

Demokratikus legyen. Prémiumosztás előtt kérje ki a beosztottak véleményét, elsősorban az enyémet.

S. A.

Az eszményi vezetőnek jó memóriája legyen. Hogy el ne felejtse azokat az időket, amikor még nem volt vezető.

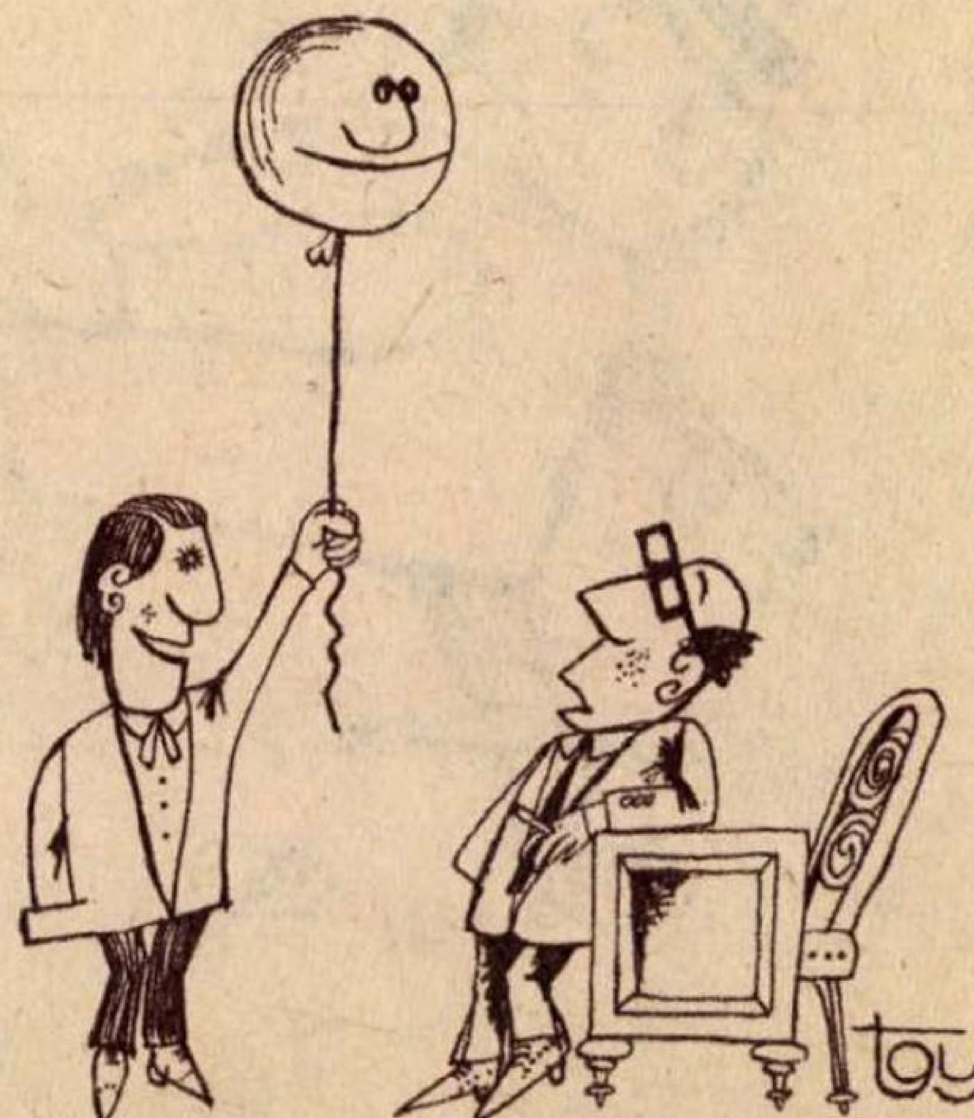
(t.)

Izgalmas mű lehet...

Várnai György rajza

Egy kis protekció

– Hólyag még, de igyekezni fog!...

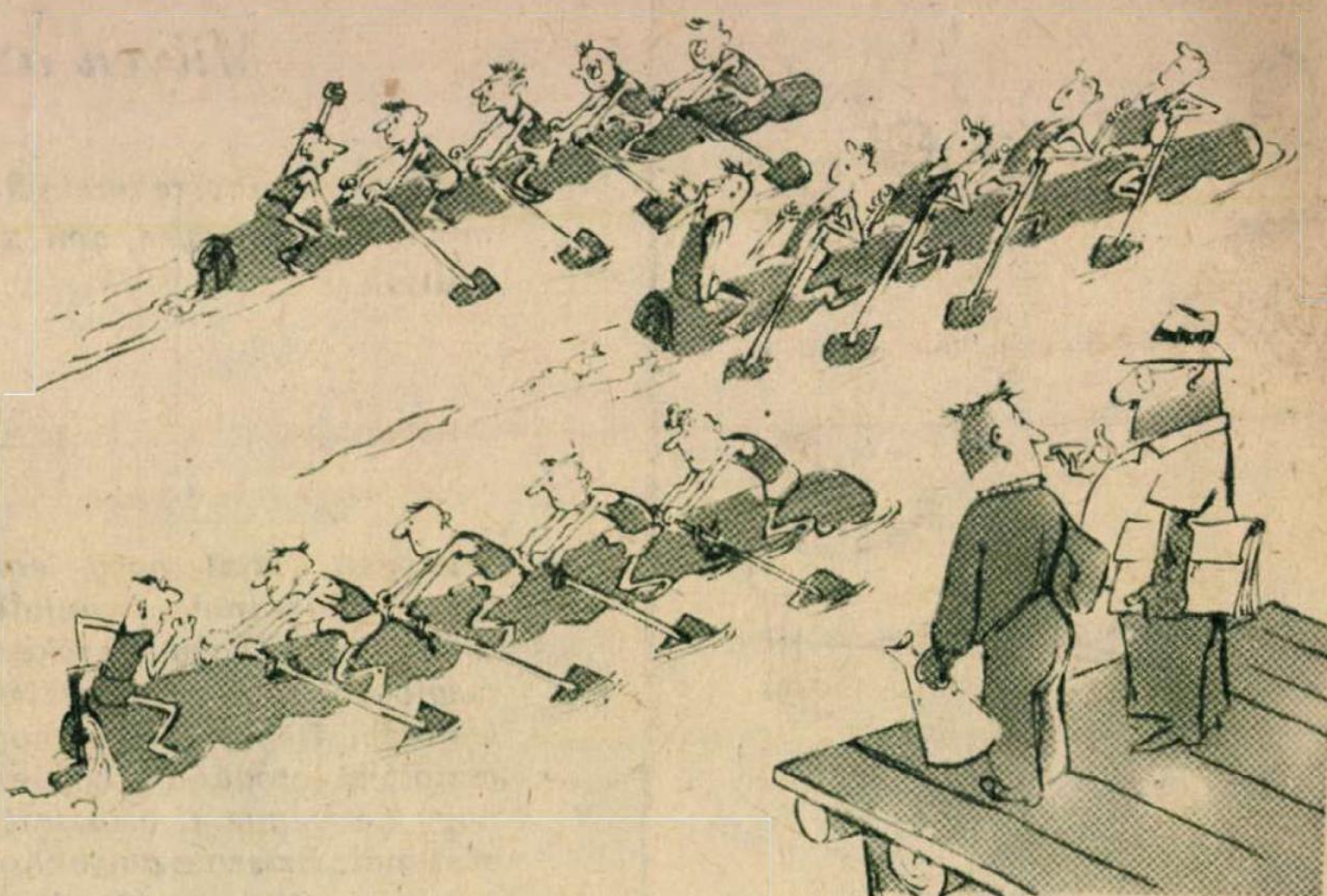
IMPORT HUMOR

ZONGORAVERSENY

(„Vie Nuove", Róma)

EDZÉS

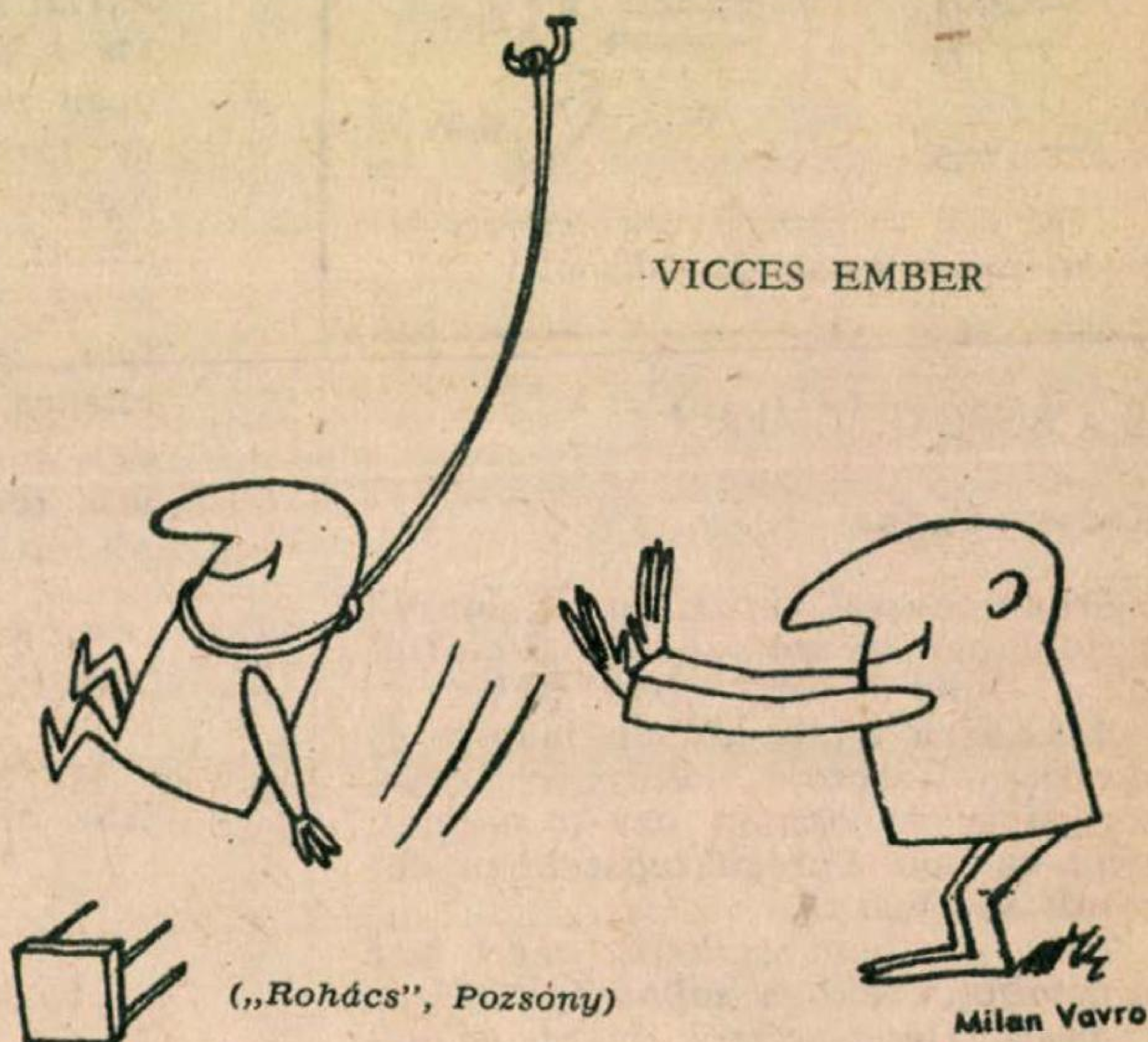
– A csónakok és a felszerelés még nem érkezett meg . . .

(„Krokodil", Moszkva)

KÉSZÜL A NYARALÁSI BESZÁMOLÓ

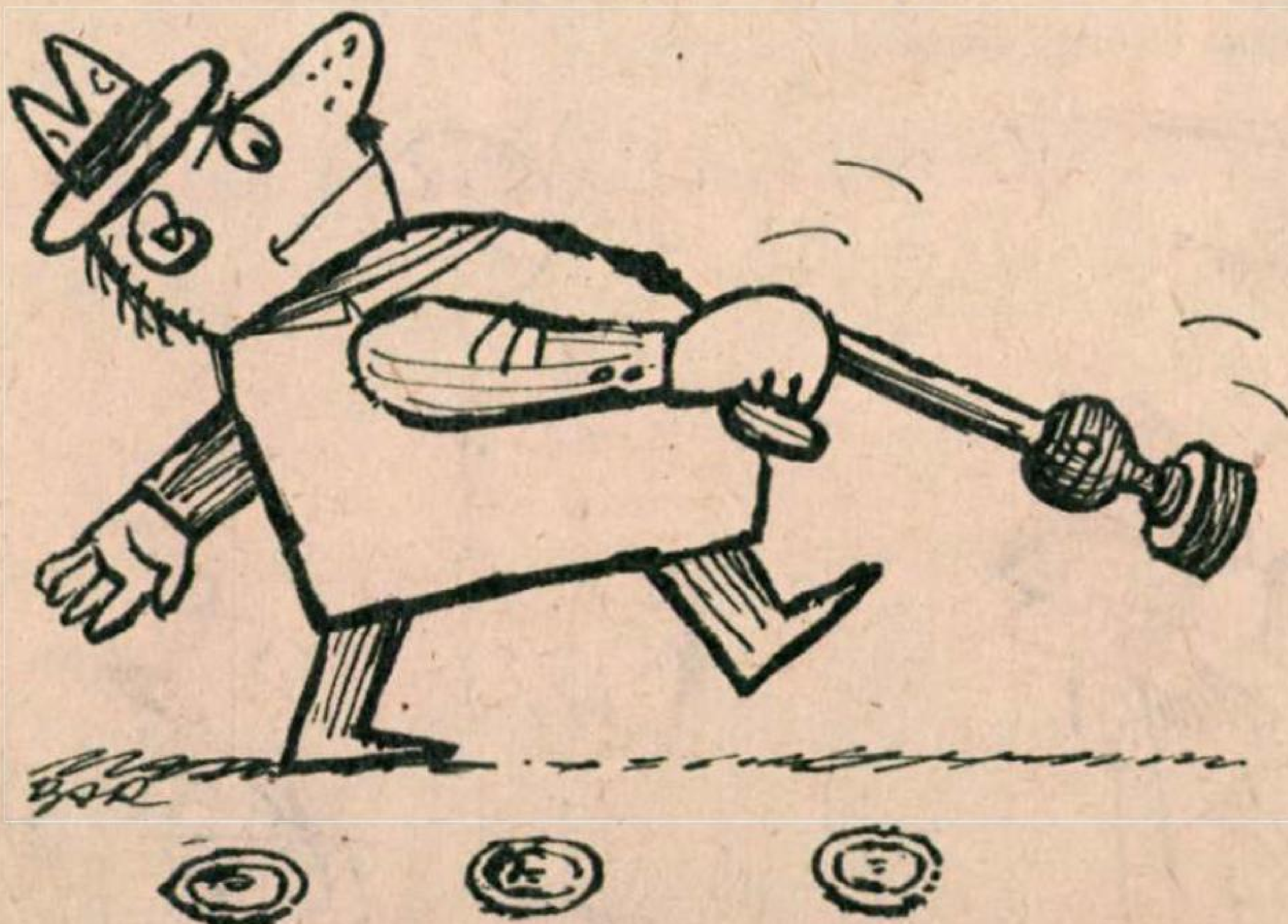
VICCES EMBER

(„Rohács", Pozsony)

Milan Vavro

A BÜROKRATA SÉTÁL

(Karol Baraniecki, Varsó)

TETTENÉRÉS

– Ó, ha tudnád, Lajos, hogy harminc éve szerettelek volna kérni erre, de azt hittem, hogy gyerekségnek tartanád . . .

(„Ici Paris")

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–713. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.5494 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte — 65.8223 — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504